

BEZEVSEHO

občasný občasník

27

BŘEZEN 2010

OCEŇENÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009/

Nejinspirativnější časopis České republiky /2009/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

Milí čtenáři, přicházíme k Vám s 27. číslem časopisu Bezevseho. Je opět pěkně tučnoučké a přináší to nejaktuálnější, co jsme ve školních lavicích a v jejich okolí vyslídili. Blíží se Velikonoce, snad se nám podaří, abyste během velikonočních miniprázdnin mohli procházet tyto zajímavé stránky. Články jsou hotovy, první korektury také, zbývá vycpat mezery, udělat korektury a hurá do výroby.

A o čem noviny budou? Najdete v nich mnoho rozhovorů s pedagogy a studenty, aktuality ze života školy a ze života po škole, představí se Vám kompletní, rozrostlá a plně fungující, pracovitá a šikovná redakční rada, počtete si, jak bylo na plesu a v divadle, dozvíte se, kam jít na kávu nebo čaj, někteří Vám prozradí, jak se připravují k maturitě, odpovíme Vám na některé body ohledně maturity státní, nahlédnete do života na domovech mládeže, dozvíte se o svých spolužácích velmi zajímavé věci a prohlédnete si fotografie a obrázky. Snad nepohrdnete osmisměrkou nebo perličkami z hodin. Stačí otevřít stránky a přivonět a číst. Vzpomenu na svoje dětství u babičky. Spávala jsem v pokojíčku po mamince přikrytá duchovou a hltala jsem stránky knížek, tehdy pohádkových. Milovala jsem každou novou knížku, kterou jsem pravidelně dostávala pod stromeček, k narozeninám či jiným příležitostem. Nestačilo mi jen přivonět, mnohdy jsem ji položila otevřenou na obličej a často jsem tak usnula. Snad karcinogeny tiskařských barev nepodlomily moje zdraví, tenkrát jsem si nemohla pomoci. Omámily mě nejen příběhy, ale také převoňavé stránky. Je Vás jistě spousta, kteří milujete vůni čerstvě vytisknutých novin či knih, vždyť jste od fochu. Mnohým z Vás určitě tato vůně učaruje nadosmrti.

Blíží se Velikonoce, v naší postkomunistické společnosti tolik opomíjené křesťanské svátky. Komunismus pozabíjel tradice spojené s křesťanstvím. Ne však úplně. Někde staré tradice zmizely, jinde přetrvaly. Někde se přetvořily v patradice, mnohdy bizarní a groteskní, škoda mluvit, načež psát. Každopádně se těším na tyto svátky, až budu malovat vajíčka voskem a pálit si prsty a přemýšlet, proč mi to nejde. Každoročně svoje kraslice vyfotím, abych příští rok fotografie nenašla, a znovu se lopotím a vymýšlím vzory. Je to úžasná relaxace. V příštím životě budu malíčkou kraslic! Všechny každoročně rozdám koledníkům, přeje je vytvářím pro ně a moje rodina vždy pečlivě zkontroluje, zda jsem byla dostatečně štědrá. Hezké Velikonoce a bohatou pomlázku! Jaro, budíž pochváleno, letos obzvlášť!!!

-ŠA-

najdete nás: www.sosmgp.cz © pište nám: bezevseho@sosmgp.cz

PROSINEC AŽ ÚNOR NA DOMOVĚ MLÁDEŽE

TRADIČNÍ PŘEHLED DĚNÍ NA NAŠEM „INTRÁCKÉM DOMOVĚ“

PROSINEC

Téma: Kultura a duchovní hodnoty v kontextu Vánoc - 16. 12. - účast 6 žáků, formy: Artefletika - Jěžíšek z dětských představ, skupinová beseda - téma: vánoční zvyky a průběh Vánoc doma, aktivní prožitková činnost- věštby (skořápky, lodičky, vosk), - obdarovávání

Téma: Kultura a duchovní hodnoty v kontextu Vánoc - 16. 12. - účast 5 dívek, formy: Poslech - úryvek z Babičky, artefletická technika - kresba snových Vánoc, aktivní prožitková činnost - věštby (skořápky, lodičky, vosk), psychotechnika - obdarovávání

Akce pro všechny žáky:

- Cvičení na posílení problémových partií proběhlo dvakrát.
- Artefletická aktivita „Masky- pohled do očí předků“ - 2. část, účast 7 žáků.
- Sběrka Červená stužka - proběhla 3. 12. 2009, účast 10 žáků + 2 schůzky - téma: Organizační zajištění, prověření znalostí o AIDS, zpětná vazba - vyhodnocení.
- Kulturní a duchovní hodnoty v kontextu Vánoc - Soutěž o nejkrásnější vánoční okno.
- Výroba vánočních přáníček pro zaměstnance SOŠ - proběhlo, vánoční výzdoba DM.
- Předčítání lidových pohádek „Kouzelný vějíř“ - motivace k četbě.
- Vánoční posezení - vánoční zvyky, rozjímání o vánocích, občerstvení, obdarování člověka láskou i malými dárečky.
- Rozhovory individuální i skupinové: doba adventní, oblíbené vánoční pohádky, pomoc zvířatům (krmelce v lese, krmítka pro ptáčky), Vánoce pro pejsky v útulku.
- Rehabilitační cvičení s jednotlivci.

LEDEN

Téma: Legální drogy - kouření cigaret - rizika. Změna tématu vzhledem k události, která se stala na DM. Náhradní téma: pití alkoholu - rizika. Proběhlo 12. 1. - účast 7 žáků. Řízená beseda ve skupině, individuální a společná práce, test, informace, poslech příběhu.

Téma: Legální drogy - pití alkoholu - rizika. Proběhlo 25. 1. - účast 5 žáků. Beseda ve skupině, individuální práce, společná práce, test, podání informací, poslech příběhu.

Téma: Verbální komunikace - řešení konfliktů. Proběhlo 25. 1. 2010.

Akce pro všechny žáky:

- Cvičení na posílení problematických partií - proběhlo dvakrát.
- Verbální komunikace - asertivní techniky (asertivní ne, metoda VEK, gramodeska, podávání a přijímání konfliktů), 20. 1. 2010.
- Seznámení žáků s fungováním rotopedu a orbitreku.
- Informování žáků o zemětřesení na Haiti, motivace k pomoci formou dárcovské SMS.
- Beseda o vztazích (Rodina, sourozenecké vztahy, vztah ke starší, podoby lásky).
- Soutěž KUFŘ - na téma zvíř a ptáci v zimě.
- Skupinové rozhovory - téma: „Pomoc druhým“ (Unicef - internetová adresa, možnosti pomoci, dárky, výrobky...

Pomoc slavných osobností... Humanitární sbírky - informace, motivace, zkušenosti).
- Anketa „Komu a jak pomáháme“.

ÚNOR:

Téma: Preventivní prohlídky, první pomoc, chování při onemocnění. Proběhlo 23. 2, účast 7 žáků.

Téma: Pohlavní příslušnost a zaměření, sexuální poruchy a odchylky. Proběhlo 2. 2., účast 6 žáků.

Akce pro všechny žáky:

- Cvičení na posílení problematických partií. Proběhlo dvakrát.
- Zábavné malování na sněhu - proběhlo 2. 2. - účast 5 žáků.
- Stezka odvahy spojená s nocováním ve škole - proběhla 15. 2. - účast 19 žáků.
- Hra Twister - proběhla 18. 2. - účast 7 žáků.
- Beseda (s anketou) nad knihou A. Lustiga „Zadním vchodem“ - téma: koncentrační tábory, nacismus, otázky života a smrti, smysl života, životní plány mladých lidí. Proběhlo 8. 2. - účast 7 žáků.

-lo-

STEZKA ODVAHY

15. února 2010 proběhla tradiční „intrácká“ akce Stezka odvahy aneb „Noc ve škole pro odvážné“. Zúčastnilo se jí devatenáct „nebojsek a nebojsů“, včetně „strašidel“.

PROGRAM:

1. Shromáždění zúčastněných, dohodnutí pravidel
2. Poslech hrůzostrašných příběhů
3. Individuelní či skupinové dokončení jednoho z příběhů - četba úryvků
5. Vlastní Stezka odvahy (= projití trasy ve tmě, podepsání se na určeném místě, překonání strašidelných nástrah)
6. Vyprávění zážitků
7. Hra „Na schovanou“
8. Nocování ve škole

PÁR DOJMŮ A ZÁŽITKŮ:

Adélka: „...Spletla jsem si strašidla. Když jsem šla s Ivou, bála jsem se vyjít za roh, že tam na mě někdo vybafne. Strkala jsem Ivu před sebou...“

Štěpa: „...Přišlo mi to napínavé až do konce. Líbily se mi strašidelné nápady - například přikrytá židle, které jsem se lekla...“

Markétka: „...Největší zážitek jsem měla z toho, jak se Kája bála. Myslela jsem si, že když je starší, bát se nebude...“

Kačka: „...Bála jsem se hodně...“

Pěťa: „...Málem jsem se počurala, když na mě při podepisování archu vybafla praktikantka Miša.

Iva: „...Strašidla mě zlechtala...“

Boris: „...Lekl jsem se Ondrova velkého skoku...“

Eliška: „...Bála jsem se nejvíc sama sebe při hře „Na schovanou“, když jsem zjistila, že nedokážu slézt zpátky ze skříň...“

Víťa(strašidlo): „...Pěťa a Petra řvaly neskutečně...“

-lo-

ČERVENÁ STUŽKA

Již šestý rok se studentky naší školy zapojují do sbírky ČERVENÁ STUŽKA, která je zaměřena na prevenci a léčbu AIDS.

Oslovit lidi, přesvědčit je v čase krize, kdy se nikomu neříje příliš lehce, aby sáhli do peněženky a přispěli na problém, o kterém si většinová část společnosti myslí, že se jich netýká, je opravdu velmi obtížné. Sběrka je zároveň osvětovou kampaní, a tak naše odvážné holky chodí neúnavně ulicemi Rumburku a přesvědčují občany, že nákaza virem HIV může potkat nejen je osobně, ale i jejich děti, známé, přátele, příbuzné... Nemoc AIDS je ještě stále nevyhlášená a smrtelná (i když už současná věda dokáže dobu od nakažení k propuknutí nemoci značně oddálit) a rozhodně není na ústupu. Počet nakažených i nemocných lidí přibývá každý rok a netýká se jen homosexuálně orientovaných lidí či prostitutek, jak se kdysi tradovalo. Sexuální život tvoří důležitou součást života většiny dospělých lidí, ale jediný opravdu bezpečný sex je žádný sex, jak říkají gynekologové, takže mít jistotu, že ne onemocní virem HIV nemůže mít nikdo, kdo žije sexuálním životem.

V tomto ročníku sbírky Červená stužka se podařilo získat 4.180 Kč. Poděkování patří všem studentkám, které se do organizace sbírky zapojily, i všem vám, kdo jste do sbírky přispěli.

Na závěr malá statistika:

Přehled zúčastněných dvojic studentek a získaných finančních prostředků:

1. M. Casková, M. Černá - 2 440 Kč !!!!!
2. M. Čondlová, A. Hošková - 836 Kč
3. L. Pavlisová, V. Lusková - 425 Kč
4. E. Šmídová, Š. Kovářová - 277 Kč
5. M. Šlechtová, K. Grundzová - 130 Kč

Přehled získaných finančních částek v minulých letech:

- 2003: 609 Kč
- 2005: 5 850 Kč
- 2006: 3 652 Kč
- 2007: 4 352 Kč
- 2008: 4 570 Kč

-lo-

POSILUJTE S NÁMI

Jak jsme si mohli všimnout, v polovině ledna nám na DM přibýly nové posilovací stroje.

Orbitrek a Rotoped

nám pořídil pan ředitel, kterému bychom tímto chtěli poděkovat. Velice si toho vážíme. Stroje jsou k dispozici všem, kteří mají zájem, čas a dobrou náladu si zacvičit.

Jsou umístěny u pokojů šest, sedm a čekají pouze na nás. Stačí podepsat seznámení se strojem ve vychovatelně a „hurá“ sportovat.

-Pája-

NOVÁ POSILA

V tomto školním roce do týmu učitelů odborného výcviku přibyla další osoba. Paní **JANA SEDLÁČKOVÁ**. Jelikož o ní málo víme, rozhodla jsem se jí na pár věcí zeptat, abychom ji poznali o trochu blíže...

kresba: Jan Hermann, 2.S

Narodila jsem se ve znamení Vodnáře, jsem svobodná, bezdětná Rumburačka. Studovala jsem na naší škole, tehdy ještě středním odborném učilišti polygrafickém. Po maturitě jsem byla dva roky zaměstnána v Grafických tiskárnách ve Velkém Šenově. Tam jsem pracovala jako sazečka na CRTronicu (fotosazba) a montážnice. Poté jsem čtrnáct let pracovala v soukromém sek-

toru. Zde jsem skenovala, sázela, montovala, naučila se připravovat data pro CTP. Vytvářela jsem grafické návrhy. Když jsem poté sháněla zaměstnání, ptala jsem se v tiskárnách, reklamních agenturách a nápad zeptat se na „polygrafce“ přišel mezi posledními. Prohlédla jsem si stránky školy a vyhledala kontakt na pana Šabatu. V té době nebylo na škole volné místo. To se uvolnilo až s novým školním rokem. Vše vyšlo, a tak jsem nastoupila na pozici učitele odborného výcviku. Mezi mé záliby patří čtení románů a sledování filmů. Občas si jdu zacvičit. Když je hezké počasí, ráda jezdím na výlety na kole. S kamarádkami se scházíme v hospůdce u dobré večeře, tam si povídáme. Doma mám velice mazlivého pointříka Willa, jezevčíka Fídu a kocoura Mikeše.

Velice děkuji za přiblížení Vaší osoby. Také děkuji za ochotu, kterou jste vynaložila, a přeji mnoho krásných chvil v tomto roce i v dalších letech. Doufám, že Vás nebudeme moc zlobit, abychom Vás odsud nevyhnali. Přeji krásné mistrování.

-MišCA-

ANKETA - WEBOVÉ STRÁNKY NAŠÍ ŠKOLY

Na této škole jsem druhým rokem. V první jsem zjistila, že naše webové stránky jsou na grafickou školu poněkud zastaralé. V letošním roce jsem bohužel nezaznamenala žádnou změnu. Design stránek je pořád stejný, seznamy žáků se nemění a fotky učitelů a mistrů jsou také velmi staré. Přemýšlela jsem nad tím, jestli tento názor mám jen já nebo i ostatní. Proto jsem se rozhodla, že dnešní anketní otázka zní: „Jak se vám líbí webové stránky naší školy?“

paní učitelka Lucie Bílková:

Myslím si, že by mohly být určitě lepší. Informace by se měly obměňovat častěji a na jejich údržbu by měl být někdo určený. Podle mého názoru by je mohl udržovat klidně nějaký student, kdyby se na to cítil.

Honza Sokol: Na to, že jsme grafická škola, jsou hodně zastaralé.

Petr Berger: Podle mého názoru jsou stránky hodně zastaralé a nevyrazné.

Josef Bláha:

Jsou asi hodně zastaralé a podle mě by měly vyzařovat to, že jsme grafická škola, ale to se momentálně říci nedá.

Michal Kunte: Já si osobně myslím, že by mohly mít jiný design. Jsou hodně zastaralé, stejně jako informace, které jsou na stránkách.

Všichni dobře víme, že správcem našich webových stránek je pan Jiří Malypetr. Jelikož jsem položila otázku na téma, o kterém víz nás určitě nejvíce, nemohla jsem na Pana Malypetra zapomenout. Zeptala jsem se na pár otázek a zde jsou jeho odpovědi.

Internetové stránky naší školy vznikaly již před několika lety. Tato podoba, bohužel, vydržela až do dnešní doby. Stránky jsou napojeny na starou databázi, která je dosti omezená. Záměr byl takový, že stránky si bude každé středisko aktualizovat samo a nové články a různé nové akce aktualizovat jejich zástupci. Bohužel se to ani po několika letech nepodařilo, i když stránky jsou na to připravené. Nejhorší je sehnat aktuální data jednotlivých středisek. Stránky se tudíž aktualizují jen v nejnútnejších případech (výsledky přijímacího řízení atd.)

Od nového školního roku vzniká projekt SOS-mgp – propagace. Bude to DVD o naší škole s novým designem a na tento design vzniknou, alespoň předpokládám, i nové stránky naší školy. Stránky budou spolupracovat s novou databází „Bakalář“, kde jsou aktualizovány veškeré informace o naší škole – žáci, učitelé, vychovatelé, třídy, atd. Zajistilo by to aktuální data na našich stránkách. Věřím, že tato změna proběhne co nejdříve. Jsem rád, že žáci naší školy se zapojili do projektu naší školy a částečně určují směr naší školy.

Každému z vás moc děkuji, že jste si našli čas a byli ochotni spolupracovat na tomto tématu. Pro čtenáře to bude jistě velmi zajímavé. Teď už dokonce víme, proč jsou stránky naší školy v tomto stavu a známe na ně názory některých z nás. Do budoucna doufám, že se stav stránek zlepší a budeme tímto směrem schopni prezentovat naší školu.

-Chucky-

Bagety, plasty a co dalšího se u nás ve škole změnilo?

V uplynulých měsících proběhla schůze Žákovského parlamentu (ŽP) a Školské rady (ŠR) a s tím spojené činnosti a změny v naší škole.

Nejdříve bych chtěl poděkovat svým kolegům ze ŽP: Dominice Skubové, Terce Mackové, Davidu Hlušíčkovi, Martinu Šubrtovi a i Ondře-

ji Dolejšovi za obnovu stojanu na dvore školy (tablo po bývalé 2. G), které se stalo úvodním bodem pro Den otevřených dveří naší školy. Škola zase o něco více zmodernizovala své vybavení. Dostala výjimku ze zákazu čerpání investičního fondu, a tak mohla zakoupit jednonožovou řezačku papíru za 300 tisíc korun, která již stojí na místě té staré.

V naší škole se také objevily popelnice na třídní odpad – na plast. Využívejte této možnosti a třidejte plasty, kterých vzniká při svačině určitě dost! Ke košům to nemáte z žádného místa školy daleko.

Plasty vznikají i díky novému automatu na studené nápoje a sušenky, který byl instalován v lednu letošního roku, za což chci poděkovat panu řediteli, že nám s tímto požadavkem vyhověl. Automat se osvědčil a zůstává na naší škole. Nyní se jeho nabídka zkušebně rozšíří ještě o bagety.

Poté jsme také řešili množství exkurzí do tiskáren. Já se již žádné změny nedočkám. Ale od září 2010 bude vypracován a uveden systém exkurzí, kterým by měli projít všichni žáci školy. Množství exkurzí závisí na financích na dopravu. V blízkém okolí naší školy je tiskáren dost, a tak doufám, že se tento plán naplní.

Od 1. 9. 2010 by měla být také zavedena další digitalizace a rozšiřování informačního systému. Přesněji řečeno by měl fungovat elektronický rozvrh hodin, záznamy o suplování a elektronická třídní kniha.

Co se týče školení učitelů odborného výcviku a odborných předmětů, je sice naplánováno, ale došlo ke zdržení na ministerstvu, takže nyní vyčkáváme a snad nebudeme čekat příliš dlouho, nebo bude alespoň zahájeno školení v oblasti webdesignu, jak bylo přislíbeno.

O dalších změnách zatím jednáme, pokud i vy máte nějaké nápady na zlepšení naší školy, kontaktujte kohokoliv ze ŽP.

-Jakub Žirovnický-

Náš nový automat

Někdy v září jsme se dozvěděli od našich zástupců ze žákovského parlamentu, že dostaneme automat s jídlem. Všichni jsme se těšili, poněvadž by to byla výhoda pro všechny, kdož ráno zaspí, či si nestihají, při cestě do školy koupit svačinu. Možná jsem příliš naivní nebo mám přehnané představy o tom, jak by mělo jídlo vypadat. Avšak když auto-

mat s jídlem přivezli, musel jsem si ho dát do opravdu velkých uvozovek, neboť pod pojmem jídlo, si asi každý představí přece jenom něco trochu jiného, než pouhou hromadu sušenek. Já vím, že jsem neudělal ani tuk pro to, abychom ho tady měli. Avšak jsem zastáncem hesla „Když už, tak už“ a toto mi přijde jako snadné a laciné polovičaté řešení. -Lorenzo-

STÁTNÍ MATURITA

Kterých ročníků se již státní maturita týká a kterým se ještě vyhne?

JU: Nová maturita se určitě vyhne 4.S. Letošní třetíci už budou maturovat podle nového modelu, avšak ještě ne v plném rozsahu zkoušek společné (= státní) části maturit, ale v nábehové fázi. Od letošního druhého ročníku by žáci měli maturovat podle konečné podoby státní maturity.

ŠA: Státní maturita se vyhne studentům letošní 4. S. Nemine letošní 3. S a další mladší ročníky.

Z jakých předmětů budeme maturovat? Z jakých povinně? A z jakých si budeme moci vybrat?

JU: Maturitní zkouška bude mít vždy společnou a profilovou část. Společnou část zajišťuje CERMAT, profilovou ředitel školy. V roce 2011 budou ve společné části dva povinné předměty: český jazyk a literatura a povinně volitelný předmět cizí jazyk, nebo matematika. Dále si žáci budou moci zvolit maximálně tři nepovinné předměty, jejichž hodnocení se však nepočítá do celkového hodnocení maturitní zkoušky. Od roku 2012 budou povinné předměty tři: český jazyk a literatura, cizí jazyk a povinně volitelný předmět matematika, nebo společenskovední základ, nebo informatika. Zde je třeba zdůraznit, že ředitel školy může počet povinně volitelných předmětů zúžit třeba jen na jeden. Počet a podmínky konání nepovinných zkoušek jsou stejné jako v roce 2011.

Profilová část zkoušky bude mít v roce 2011 dvě až tři povinné zkoušky a od následujícího roku tři povinné zkoušky. Dá se předpokládat, že na naší škole budou směřovány k polygrafické odbornosti.

Budou se maturitní předměty dělit na různé části?

JU: Všechny zkoušky společné části maturit budou formou didaktického testu. Výjimkou budou předměty český jazyk a literatura a cizí jazyk. Zde se budou konat komplexní zkoušky, které se skládají z didaktického testu, písemné práce (slohové) a ústní zkoušky (rozbor textů).

ŠA: Umím odpovědět pouze zčásti. Víím, jak bude vnitřně členěná maturita z českého jazyka. Jednak si student volí mezi dvěma stupni obtížnosti – základní a vyšší úroveň. Maturitní zkouška je komplexní zkouška, která se skládá ze třech dílčích zkoušek, každá ověřuje jiné znalosti a dovednosti:

- Didaktický test ověří jazykové a slohové učivo, porozumění textu.
- Maturitní písemná slohová práce ověří produkci souvislého textu v mateřském jazyce.
- Ústní zkouška z českého jazyka a literatury prověří, jak student charakterizuje umělecký text na základě přečtené literatury, neumělecký text a formuluje odpovědi v souladu s jazykovými normami a zásadami jazykové kultury.

Jakým způsobem se bude maturitní zkouška hodnotit?

JU: Jednotlivé zkoušky budou hodnoceny body a známkami. Znamky budou na maturitním vysvědčení, kromě toho žák obdrží proto-

Všichni máme jistě mnoho otázek ke státní maturitě a jen velice málo odpovědí, a proto jsem poprosila Mgr. Bc. J.Uhru (JU) a paní učitelku Šabatovou (ŠA), aby mi odpověděli na pár otázek. Ochotně se toho ujali a díky jejím odpovědím si uděláte alespoň trochu jasno.

kol o vykonání společné části maturitní zkoušky, který bude obsahovat bodové hodnocení jednotlivých zkoušek.

ŠA: Z českého jazyka se bude hodnotit každá část zvlášť, a to bodově, body se pak budou převádět na procenta, ta se sečtou a vydělí třemi, na základě výsledných procent pak bude stanovena známka. Dnes ještě není jasné, na kolik procent bude muset student zkoušku složit. Jasné však je, že stačí, aby neprospěl z jedné dílčí zkoušky, a neprospěje celkově. Maturitu pak bude opakovat ze všech třech dílčích částí. Alespoň to nám bylo řečeno na semináři, kterým teď procházíme my, učitelé.

Myslíte si, že bude nová maturita lepší, než byla ta současná?

JU: To ukáže čas. Pokud by byly výsledky maturit zohledňovány VŠ a nahrazovaly by přijímací zkoušky, pak je jejich smysl opodstatněný. Mohly by také být zpětnou vazbou pro školy a ukazovat, jaká je úroveň vzdělávacího programu školy. Na závěr ještě důležitá informace: vše podstatné o nových maturitách najdete na webových stránkách www.novamaturita.cz a www.msmt.cz.

ŠA: Začínám měnit názor na státní maturitu, mnohé se mi na ní líbí. V mnohém je opravdu lepší, než ta současná. Dává prostor umělecké literatuře (tak zanedbávané), reprodukci textu, vyhledávání informací... Je však ještě dost otázek, na které nám ani lektori nedokážou odpovědět.

Myslím, že by bylo férové, aby tento typ maturity byl odstartován až poté, co všichni kantoři projdou kurzy. Zároveň bych maturitu spustila s prvními ročníky, aby učitelé mohli své studenty na nový typ zkoušky náležitě připravit.

-Tahmed-

MATURITA ZA DVEŘMI

Je začátek ledna a maturita se nám pomalu blíží. Jak se na maturitu připravují studenti 4. S, jsem se zeptala svých spolužáků, Veroniky Kašparové a Jakuba Žirovnického.

Maturita už je velmi blízko, jak se na tento důležitý krok ve vašem životě připravujete?

Verča: „Snažím se vše nenechávat na poslední chvíli, i když jsou teď pro mě důležitější přijímací zkoušky.“

Kuba: „Z mého úhlu pohledu se na ni připravuji zcela normálně a to vypracováním okruhů. Ty vypracované se pak snažím následně naučit na písemky. A poté mám pocit, že je okamžitě zase zapominám.“

Jste rádi, že byla státní maturita odložena, nebo vás to mrzí a raději byste odmaturovali formou státní maturity?

Verča: „Jsem ráda, kdybych se to nedozvěděla na DM, tak bych bouchla šampaňské.“

Na státní maturitu jsme nebyli připraveni!“

Kuba: „Když už jsem se o její odklad zasadil, tak jsem samozřejmě rád, že státně nematuroju.“

Z jakého předmětu máte největší strach a naopak, kterého se bojíte nejméně?

Verča: Největší strach? Asi z ekonomiky, nemůžu tento předmět okecat, ale jinak se nebojím.

Kuba: To nedokážu v současnosti vůbec říci, posoudit.

13. dubna začínají písemné zkoušky, konkrétně český jazyk – slohová část. Každý z nás má v oblíbený jiný předmět a každému jinak jde. Máte strach z této části, nebo je to vaše silná stránka?

Verča: Já strach nemám. Každý vždy něco vymyslí, takže je to v pohodě, snad (smích).

Kuba: Zrovna z této části obavy nemám. I když se může stát, že zrovna nebudu mít svůj den a nenavštívím mě moje umělecká múza (smích), věřím, že něco „vyplodím“ určitě.

Také skládáme zkoušky z odborných předmětů. Připravujete se například doma na PC?

Verča: Připravuji se na praxi. Jinak doma na to nemám čas a k počítači se taky dostanu málokdy.

Kuba: Tak to ne. Zatím žádná přímá příprava neprobíhá a ani zřejmě nebude. Možná mírně zaměření na web.

Myslíte si, že testy státní maturity nanečisto, které jsme psali v prosinci, byly užitečné a souhlasíte s nimi?

Verča: Nejsou. Podle mě na ně nikdo brát ohledy nebude a stejně to ještě mnohokrát změní. Jak mají v oblíbení.

Kuba: Pro nás význam mají. Zjistíme, jak bychom na tom byli bez přípravy, ale k čemu, když státně nematurojeme. Je to spíše přínos pro ministerstvo školství a společnost Cermat.

Plánujete po ukončení střední školy pokračovat ve studiích, nebo hledáte zaměstnání?

Verča: Jednoznačně studia! Dostat se do zaměstnání v krizi je ještě těžší než dříve. A co se bavím s přáteli, kteří pracují, jsou nespokojení, a to já nechci.

Kuba: Určitě chci pokračovat ve studiích. Zprvu kvůli titulu a budoucnosti, zadruhé je nyní krize a práce není. Takže nyní vybírám nějaké vhodné budoucí studium.

A nakonec rozhovoru bych vás chtěla poprosit, jestli byste mohli dát nějaké rady, „finty“ mladším ročníkům, které maturita čeká?“

Verča: Finty? Nikdo žádné finty snad ani nemá. Jediná finta je to, že se to musíte naučit. Jinak to nejde!

Kuba: Maturuji poprvé, takže pořádně nevím, co mě čeká. Proto žádné finty nemám. Ty snad jo? Sem s nimi! (smích)

Verča a Kuba, děkuji vám za váš čas a ochotu, kterou jste mi věnovali. Zároveň přeji třídě 4. S hodně štěstí a úspěchů při maturitních zkouškách a věřím, že to „dáme“ všichni!

-Pája-

Život na domově mládeže Střední zdravotnické školy

Je tu opět téma, které žáci v naší škole často skloňují. INTR! Tentokrát se zeptám několika našich spolužáků a porovnáme jejich názory. Jedná se o letošní prváky a chlapce, kteří bydlí na DM střední zdravotnické školy již druhým i třetím rokem. Jsem zvědavá, jestli se jejich názory budou shodovat či odlišovat...

Slyšeli jsme hodně názorů na tento internát, ale většinou byly špatné. Jaký máš názor ty?

Martin Kunte (1.S): Pravidla jsou velmi přísná, jsme na intru, ne v kasárnách.

Tomáš Rysner (1.S): První týden se to dalo vydržet, ale teď už začínám přemýšlet o náhradním bydlení. Mnohdy nám tu neteče ani teplá voda.

Jakub Štuler (1.S): Můj názor na intr je docela kladný, nijak si nestěžuji. Jen snad na přísné bodování úklidu.

Na internátu jsi byl ubytovaný i minulý rok. Změnilo se od té doby něco?

Ondra Dolejš (3.A): No abych pravdu řekl, tak je vše při starém. Už od prváku nám říkají, že se bude o prázdninách malovat, jenže se zapomněli zmínit, o kterých prázdninách. Také jsem slyšel něco o bezdrátovém internetu, ale to už asi také neplatí.

David Rohlíček (3.A): Popravdě řečeno, nezměnilo se vůbec nic. Spíš přibyly další komplikace. Po několikáté jsem slyšel o tom, že se zde bude malovat. Samozřejmě, že dodnes se nevymaloval ani centimetr čtvereční. A o tom, že ve sprchách teče teplá a studená voda, jak se jí chce, nemluvě. Ovšem to se ještě musíme modlit, aby voda vůbec tekla! Ten mini proud, co tu dost často „teče“, je opravdu perfektní, když se člověk chce umýt. Nestalo se mi snad ani jednou, abych se v klidu vysprchoval, aniž bych musel řešit, že na mě teče ledová voda nebo neteče popřípadě žádná. Bohužel, i když jsme to několikrát zmiňovali naší hlavní paní vychovatelce, nezměnilo se vůbec nic. Bylo nám řečeno, že na to nejsou peníze, a s tím se asi musíme spokojit.

Filip Pokorný (2.P): V některých věcech je tento intr dobrý, ale na druhou stranu je tady spousta věcí, které by se určitě mohly změnit.

Často slyšíme kritiku na vaši jídelnu. Jak jsi spokojený se stravováním ty?

Martin Kunte (1.S): Pokud se jedná o obědy, nemohu si stěžovat skoro nikdy... Což se nedá říci o večeřích, které jsou někdy opravdu nepoživatelné.

Tomáš Rysner (1.S): Oproti naší školní jídelně je tu strava mnohem horší a porce jsou velmi malé. Obzvlášť ve středu. Mnohdy se stravuji v restauraci nebo si jímlo kupuji.

Jakub Štuler (1.S): Jídelna by mohla dávat větší polední a odpolední svačiny a lepší středeční studené večeře.

Ondra Dolejš (3.A): Mně zdejší jídelna celkem vyhovuje. Netvrdím, že je lepší než ta na polygrafce, ale to co dostanu, většinou i sním.

David Rohlíček (3.A): S obědy a snídaněmi jsem celku spokojený. Večeře jsou taky celkem dobré, ale rozhodně mi připadá, že jsou mnohem více odbývané nežli obědy. Večeři sním, ale většinou jen proto, abych později neměl hlad. Ale že by mi vyloženě chutnaly... Jediné, co mi vážně vadí, jsou středeční „studené“ večeře. Což v praxi znamená, že dostaneme balíček a v něm jsou někdy takové věci, že se nestačím divit. Nejednou jsem v něm našel „nevonný“ salám,

slizce olezlý jakýmsi něčím. Tři plátky chleba a k tomu dvě malá másla, nebo dva plátky sýru. Nevím, jak šikovně si rozdělít dva plátky na tři chleby. Na večeři mi to skutečně přijde dost málo.

Filip Pokorný (2.P): Podle mě tady není moc dobrá jídelna. Jídla jsou tu často v menším množství a říci, že jsou dobrá, se také nedá. Zřejmě se snaží napodobovat nějakou zdravější stravu typu osmažená zelenina, jako karbanátek a nebo špagety s kuřetem. Také mají jistě dobré zásoby rýže, protože té tu máme vcelku dost.

Na internátu platí určitá pravidla. Řídíš se jimi? A které pravidlo se ti nejvíce přičí?

Martin Kunte (1.S): Pravidla jsou dána, ale ani samotné vychovatelky se jimi neřídí, například když nastane večerka, máme být v tichosti a v klidu na pokojích, pro naše vychovatelky to ale znamená, ležet v postelích, mít zhasnuto a spát.

Tomáš Rysner (1.S): Pravidla jsou příliš přísná, například úklid je tu nadměrně kontrolovaný. Tresty za neuklizený pokoj jsou hloupé a přehnané. Po večerní době musíme být v posteli, mít zhasnuto a vypnuté notebooky. I přes domluvu s vychovatelkami se žádná pravidla nezměnila.

Jakub Štuler (1.S): Pravidla nejsou nějak přísná. Snad jen systém bodování pokojů.

Ondra Dolejš (3.A): Pravidla... Snažím se je dodržovat a chápu jejich opodstatnění, ale vadí mi, že se vše musí hlásit. Například když o studijní době chci pracovat s počítačem nebo se vysprchovat, musím to jít nahlásit do vychovatelny, kde mi to na devadesát procent stejně dovolí, a tak mi to přijde celkem zbytečné.

David Rohlíček (3.A): Na internátu neustále slyším, jak nám chtějí vyjít vstříc, ovšem poslední dobou mi to tak nepřipadá. Stále častěji se dostávám do slovního konfliktu s vychovatelkami, které mi nejsou schopny odpovědět na určité otázky. Někdy mě zaráží ta arogantnost. Podle toho mám pak přístup i já k nim. Na celém internátu je jediná místnost, kde se můžeme scházet! Na chodbách stát nesmíme, protože to paní vychovatelky „ruší a strašně obtěžuje“. Alespoň tak nám to bylo vysvětleno. Ale žád-

nou jinou alternativu pro nás jako náhradu za to nevymysleli. Ono je docela nepraktické být v jednom rohu „tělocvičny“, jak tomu říkáme, a koukat se na film, když na druhé straně si pousťejí nahlas hudbu jiní. Takže když je tělocvična obsazená (např. 5 lidmi), ostatní mají smůlu. A to není jediný problém. Já se snažím respektovat pravidla, která jsou stanovená, ale musím říct, že některá mi hlava nebere. Spíš mi přijde, že si tu potřebuji dokazovat jakousi „důležitost“. Když se slušně zeptám a chci vysvětlit, proč se tohle nemá dělat tak a tak a tohle se musí zase jinak, většinou dostanu hodně krátkou odpověď, se kterou se musím spokojit. Protože, když začnu rozvíjet konverzaci, už je oheň na střeše. V takovém případě se mi nejednou stalo, že paní vychovatelka začala i vulgárně nadávat. Někdy si slušně říkám, jestli je to jen internát?!

Filip Pokorný (2.P): Pravidel se určitě držím, abych neměl nějaké problémy. Ale některá pravidla určitě poruším, protože se mi vypínat počítač ve 22.00 opravdu nechce. A určitě by se našla ještě nějaká pravidla, která porušuji.

Je zde i něco, co máš na internátu rád?

Martin Kunte (1.S): Že jsou pravidla mírnější než minulý rok.

Tomáš Rysner (1.S): Líbí se mi, že všichni mají velmi podobné názory.

Jakub Štuler (1.S): Je lepší být na intru než dojíždět domů. Takže se dá říci, že mám intr docela rád...

Ondra Dolejš (3.A): Rád... To je trochu silné slovo, ale najdou se tu věci, které mi nevadí, a také je příjemné vědět, že mám místo, kde v noci složím hlavu, když domov mám dost daleko.

David Rohlíček (3.A): Rád? Snad jen, že je to tu lepší z hlediska vybavení pokojů a celkového zvládnutí, než na předchozím internátu, na kterém jsem byl do půlky prváku. Ale tím bych to asi ukončil. Díky mnohým konfliktům, které jsem zde s vychovatelkami zažil, jsem si vybudoval ke zdejšímu vedení po čase dost silný odstup a averzi. Netvrdím, že je to zde vyloženě špatné, ale mnohé by se mohlo změnit. Když už nic jiného, tak alespoň přístup vychovatelek. Nechci, aby to působilo zaujatě, ale moje pocity nejsou jiné.

Filip Pokorný (2.P): Moc věcí se tady asi nenajde, ale líbí se mi náš pokoj.

Každému z vás bych chtěla moc poděkovat, za spolupráci a ochotu. Jsem ráda, že si každý z vás udělal čas zodpovědět mi tyto otázky. Doufám, že se váš intr obrátí k lepšímu a váš názor se zlepší. Přeji hodně trpělivosti a optimismu.

-Chucky-

Starosti i radosti se sněhem na polygrafce

Divadelní představení Charlieova teta

Někteří studenti naší školy, mimo studenty praxe, se šli podívat na divadelní představení s názvem Charlieova teta. Ze začátku jsem si, jako ostatně všichni, říkala, o čem pak to asi bude. Všichni jsme jen věděli, že se jedná o komedii, ve které hraje náš student, spolužák a kamarád David Rohlíček ze 3. A.

A protože vás valná většina na divadelním představení nebyla, vypracovala jsem pro vás stručný popis děje. Doufám jen, že se vám bude líbit a že i vy si snad najdete někdy čas a půjdete se na Charlieovu tetičku také někdy podívat.

Děj Charlieovy tety je opravdu velice komický a zábavný. Je to příběh dvou kamarádů, Jacka a Charlieho, kteří jsou zamilováni a snaží se získat srdce svých dam, a jejich zamilovaného přítele, hraběte Beverlyho do dívky, se kterou se již nejspíše nesetká. K tomu všemu se ještě má Charliemu, jednomu z těchto mladíků, vrátit tetička z Jižní Ameriky, kterou v životě neviděl. Chlapci se tedy rozhodnou pozvat tetičku a děvčata na oběd.

To se však zkomplikuje tím, že tetička nepřijede. Chlapci jsou bezradní, ovšem když jim jejich přítel oznámí, že má v divadle hrát sta-

rou dámu a ještě k tomu se oblékl do kostýmu, chlapcům svítla naděje. Jejich kamarád se stane Charlieovou tetičkou.

Všechno jim ze začátku vychází, ale jen do chvíle, než se údajně Charlieově tetičce nezačnou dvořit Jackův otec a strýc děvčat, Don Spetig. Chlapci se děvčatům dvoří a dokonce je požádají o ruku. Jenomže musí k sňatku dostat svolení od strýčka. Ten je neoblomný. Děvčata usoudí, že by jim v tom všem mohla pomoci tetička Charlieho.

Naše údajná tetička děvčatům slíbí, že se pokusí přemluvit jejich strýčka, to ovšem netuší za jakou cenu. Don Spetig ji totiž požádá o ruku. A tak aby udělala radost dívkám i chlapcům, souhlasí se sňatkem. Mezitím se Jackův otec setká náhodou s pravou tetičkou Charlieho, která přijela i se svou chráněnkou. Nikdo však neví, že ona je tou pravou tetičkou. Její milá chráněnka se ovšem setká náhodou i s naší falešnou tetičkou a vyzná jí lásku k chlapci, do kterého se kdysi zamilovala.

Netušila ovšem, že se vyznala svému milému v převleku tetičky.

Problém ovšem nastal, když se všichni sešli na zahradě a najednou zde byly dvě tetičky. Ta pravá ovšem brilantní hru chlapcům nepokazila, jen tak trochu zkoušela trpělivost a důvěryhodnost naší falešné tetičky. Po svém menším trapasu, částečně způsobeném pravou tetičkou, falešná tetička zmizí. Don Spetig se chlubí, že se ožení s Charlieovou tetičkou. Díky tomu slíbí děvčatům, že se mohou vdát za své chlapce. To ovšem netuší o podvodu. Když se to dozví, spustí hned s tím, že děvčatům sňatek zakazuje. Naštětí se však nechá obměkčit. Takže vše nakonec dobře skončí. Všichni tři chlapci získají své dívky a pravá tetička bude žít se svou dávnou láskou, kterou byl otec Jacka.

Rozhodla jsem se vyzpovídat Davida o hraní, jak k němu přišel a jak ho baví. Také jsem si přála, abyste si i vy sami dokázali představit, jaké to asi je být v kůži herce.

Jak ses dostal k divadlu a co tě k tomu vedlo?

Ve druhé třídě mě moje třídní učitelka přihlásila do dramataku v ZUŠ v Liberci abych se tam vyblbnul a nepraktikoval to „komediantství“ ve škole o hodinách. Původně jsem k divadlu tíhnul proto, že se mi ohromně líbilo, jak se otevírá a zavírá opona, a já chtěl být za ní. Celých těch osm let, co jsem do dramataku chodil, byla pro mě neskutečná průprava divadelním světem. Hodně mě to ovlivnilo i po psychické stránce. Ty časy mi hodně chybí, vzpomínám na ně moc rád.

Jaké to pro tebe je hrát svou roli a přitom se snažit nevnímat reakci publika?

Už jsem si na to zvykl, takže se nenechám vším rozhodit. Po těch letech se už dokážu ovládat a hlavně mě celé roky pronásleduje tréma, takže se spíš soustředím na sebe a na kolegy, než na to, co se děje v hledišti. Chudáci holky, když se mnou čekají v zákulisí, vždycky je vynervuju, před prvním nástupem na jevišti, jak jsem nervózní. I když musím říct, že je to nádherný pocit, když se publikum směje a přesně v takovou chvíli tréma opadá a začínám si to užívat.

Jak ses cítil v roli kamaráda, který se musel vydávat za tetičku Charlieho?

Výborně! Byl jsem nadšený, když mi tu roli nabídli. Byla a neustále to je pro mě výzva. Báť jsem se jen, abych nevypadával z role. A o textu ani nemluví, pokaždé mi přijde, že těsně předtím, než mám jít na scénu zapomenou celý scénář. Musím ale říct, že po pár zkouškách, mi vůbec nebylo divné, že si mám obléct šaty, podprsenku, ve které mám rozpuleny balón a po chvíli to je hrozně nepříjemné, boty s vysokými podpatky... Ze začátku jsem si teda myslel, že si na těch botách zlámu nohy. Ale hlavně, ta role mě naučila spoustě věcí. Například nyní si už umím namalovat pusu rtěnkou i ve tmě, když se v zákulisí převlékám. No není to skvělé?

Je pro tebe hraní této postavy nějak náročné?

Pro mě je největší problém, naučit se scénář. Jsem hrozně líný, a tak se ho většinou učím až přímo na zkouškách. Majka (režisérka) to často zastavuje a vytváří jednotlivé scény, takže když už zkouším po desáté stejnou scénu, text se snadno naučím. I když je fakt, že scénář Charlieovy tety jsem se pořádně doučoval ještě těsně před premiérou. Majka z toho už byla docela nervózní vzhledem k tomu, že jsem na to měl přes tři čtvrtě roku. No, občas to prostě flákám. Jinak mi dává docela zabrat stihnout se převléknout do těch šatů. Všichni ze mě mají v zákulisí srandu, protože jsem na nervy, a i když si všechno oblečení připravím před představením, pak ho stejně hledám a nadávám. Stíhám to jen tak tak, než musím jít zase na scénu.

Hodláš v hraní i nadále pokračovat?

Tady v Rumburku budu hrát určitě do té doby, co tu budu studovat. Původně jsem se hlásil na pražskou konzervatoř, která mi bohužel nevyšla, a tak se budu co nejvíce snažit dostat se na DAMU, JAMU nebo FAMU. Ale kdyby mi tyto možnosti nevyšly, určitě toho nenechám. Dokud mi v tom okolnosti nijak nebudou bránit, určitě se budu snažit působit dál na divadelní scéně.

Davidovi samozřejmě za odpovědi mnohokrát děkuji, protože jistě má i tak dost práce, a přeji mu za nás všechny mnoho dalších úspěchů nejen v divadle, ale i v jeho dalších aktivitách. Děkuji, Davide.

Musím sama za sebe říct, že divadelní představení se mi opravdu velice líbilo. Davidovo podání tetičky bylo vážně úžasné a dokonalé, byl to opravdu skvělý výkon. A vtipných scének bylo víc než dost. Aby také ne, když to byla komedie.

-Tahmed-

CESTA KOLEM MALÉHO SVĚTA

Nedávno nás poctili návštěvou naši bývalí absolventi, které já jsem nezažila, Marek Winter a Klára Kunovičová. Přijeli z dlouhé cesty po světě, kde procestovali čtrnáct zemí (Nový Zéland, Království Tonga, Thajsko, Nepál, Indie, Vietnam, Laos...). Byli tak ochotní a podělili se s námi o své zážitky, fotografie a videa.

V první části přednášky nám Marek popsal celou cestu. Povídání bylo doprovázeno fotkami a různými zajímavostmi o kultuře, lidech, přírodě atd.

V druhé části přednášky byl promítán film, sestříhané momenty z jejich dlouhé cesty, doprovázený hudbou vystihující danou zemi a pocity z ní.

Celá přednáška byla doprovázena příjemným, milým a poslouchatelným hlasem vypravěče. Tyto dva lidi obdivuji, že dokázali být takhle dlouho na cestách a že pro svůj sen dokázali i něco obětovat.

-Yume Ookami-

Nebojte se dalšího studia

Jmenuji se Barbora Mištová, jsem absolventkou naší polygrafické školy. Nyní chodím do 2. ročníku na UJEP (Univerzita Jana Evangelisty Purkyně) v Ústí nad Labem, na přírodovědeckou fakultu, katedru geografie, obor geografie střední Evropy. Protože vím, že spousta polygrafáků uvažuje o vysokoškolském studiu, rozhodla jsem se podělit se s vámi o pár čerstvých zkušeností.

Když jsem sem nastoupila, byla jsem ze všeho vyvalená. Sice jsem se ihned skamarádila se spolužáky, ale ti byli stejně vykulení jako já, takže mi s mými pochybnostmi nepomohli. Po nějakém čase jsme se ale sblížili i se staršími „mazáky“, kteří nám „zelenáčům“ poradili. Tento kontakt je ze všeho nejdůležitější, protože to budou právě oni, kdo vám zajistí co nejvíc volných hodin a popřípadě i dní. Mohou Vám totiž poskytnout přednášky ze svého studia a vy tudíž na přednášky chodit nemusíte. A místo přednášky se můžete doma válet v posteli (nadsázka). Ovšem na VŠ je také nejdůležitější spoléhat se sám na sebe, hlídat si veškeré termíny, kdy se mají jaké úkoly odevzdávat apod. Často se totiž stává, že někde náhodou zaslechnu, že se má úkol odevzdávat zítra, a je pak celkem složité na poslední chvíli shánět informace k vypracování úkolu.

Na začátku každého semestru (mám za sebou tři) vždycky panikařím. Pokaždé mám totiž úplně jiné předměty a říkám si: „To nemůžu nikdy zvládnout.“ A víte co? Zvládnu. Nakonec nic není tak horké, jak se zdá. Každý předmět ukončujete zkouškou nebo zápočtem (zápočet je taková menší zkouška). Na každou zkoušku máte 3 možnosti, abyste ji zvládli, a když ji náhodou nezvládnete udělat ani na potřeť, zapíšete si ten samý předmět následující rok a máte opět tři možnosti zkoušku udělat.

A jaké jsou výhody vysokoškolského studia? Máte jen pár hodin týdně. Nesedíte v lavicích od osmi hodin do odpoledne jako na polygrafce, ale jezdíte si do školy třeba až na dvanáctou hodinu. Nebo máte některý den dokonce celý volný. Třeba minulý semestr jsem měla školu jen pondělí, úterý a pátek. Ve středu a ve čtvrtek jsem měla mít sice přednášky, ale sehnala jsem si je od „mazáků“, tak jsem měla volno.

Závěrem bych shrnula a poradila: „Jestli dokážete vystudovat vysokou školu, závisí jen a jen na vašem rozhodnutí a přístupu k učení, ale obecně si myslím, že na ni má každý, kdo na ni i jen lehce pomyslí :-).“

Bára

Představuje se Vám nová redakční rada BEZEVŠEHO

Rozhodla jsem se vyzpovídat naši novou redakční radu, abyste všichni věděli, kdo se stará o většinu článků, kreseb a fotografií v našem školním časopise pod vedením paní učitelky Šabatové.

MišCA

Jmenuji se **Michaela Casková** alias MišCA, jsem ze 2.S. Do redakční rady jsem se dostala vlastně náhodou. V prvním ročníku nás paní Šabatová poprosila o nějaký článek do Bezevěho, a tak jsem tedy něčím přispěla do nového čísla. Poté nastala dlouhodobější spolupráce a píšu dodnes. Inspiraci většinou hledám kolem sebe. Nápady přicházejí postupně, proto si myslím, že to není zas taková zábava. Mezi mé koníčky patří hudba a tanec. Jelikož ráda čtu, a to všechno, co mi padne do ruky, čtení patří mezi mé oblíbené činnosti, ne-li nejoblíbenější. Kniha musí být hlavně poutavá, musí vtáhnout člověka do děje, a to tak, že nebude chtít přestat číst. Pokud mě kniha nezaujme na začátku, nečtu ji. Nemám ráda otázky: „Co ráda posloucháš?“. Nemám vyhraněný styl, a tak moje odpověď většinou končí slovy – poslouchám všechno, skoro všechno. Zřejmě to bude znít trochu dětinsky, ale ze všech „filmů“ se mi nejvíce líbí pohádky, žádné hrané, ale kreslené. Takže, když se mám rozhodnout, jestli film nebo pohádku, volím si radši nějakou pohádku. Samozřejmě ani nějakým dobrým filmem nepohrdnu.

Pavlika

Jsem **Lenka Pavlisová**, studentka oboru polygrafie, první ročník. Do Rumburku dojždím na internát z Teplic, přesto že byl můj původní záměr jít na gymnázium, raději jsem si vybrala grafickou školu, protože konkrétní zaměření na grafiku a práce s počítačem mě baví víc. Už na základní škole jsem přispívala do školních novin, ale kvůli zájmovým kroužkům jsem neměla čas se tomu věnovat pravidelně. Zde mám spoustu volného času, a tak jsem pozváni do redakční rady s radostí přijala a navíc psaní do novin mě baví, je to skvělý způsob, jak se podílet o své myšlenky, pocity a poznatky. A také máte radost z toho, že si váš článek někdo přečte a udělá si na něj vlastní názor. Další mé záliby jsou různorodé, především je to sólový zpěv. Docházím pravidelně do místní základní umělecké školy. Ve volných chvílích je to pak anime a manga, na kterých

jsem téměř závislá, protože to nejsou jen obyčejné kreslené příběhy, ale mají v sobě také skryté významy, které mě vedou k zamyšlení o životě. Díky těmto seriálům jsem se začala zajímat o japonskou kulturu a písmo. Mezi moje nejoblíbenější patří NANA, Elfen Lied, Bleach, Soul Eater a Full Metal Panic. Mezi moji oblíbenou mangu patří Gravitation, Naruto a Temné Metro. Hudba? Především j-rock, ale také pop rock a někdy i R&B a další...

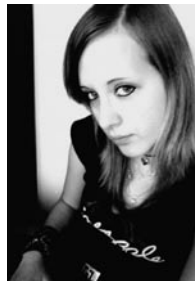

Yume

Mé ctěné jméno je **Dáda Pavlíková**, ale všichni mě znají pod pseudonymem Yume Ookami, chodím do 1.S. Důvodem, proč jsem se rozhodla dělat tuto práci, bylo to, že jsem to samé dělala i na základní škole. Získávání nových informací mě jistě baví, ale někdy mám inspiraci a někdy ne. Ve volném čase se poslední dobou věnuji hodně tanci, potom sledování anime a kreslení. Samozřejmě a také často se ráda dívám na duchaplnější filmy, které mají příběh, příkladem Královna prokletých, Dorian Gray. Poslouchám j-rock a čtu spíše mangy než klasické knihy.

Chucky

Jmenuji se **Markéta Černá** alias Chucky ze 2.S. V minulém roce jsem přispěla článkem do našich školních novin, poté má spolupráce s novinami skončila. Tento rok jsem se rozhodla, že se do BZV zapojím naplno. Nové nápady nepřicházejí samy od sebe. Je to celkem těžká práce. Proto nemůžu říci, že je zpracování nápadů zábava. Také dělám spoustu jiných věcí, ale nemohu vypsát vše, co dělám ve volném čase, to by bylo opravdu na dlouho. Mezi mé nejoblíbenější záliby patří hudba a tanec, avšak na prvním místě jsou pro mě přátelé. Také nemohu napsat konkrétní žánr, který by se mi líbil nejvíc. Každý den mám jinou náladu a podle toho si vybírám film, knížku nebo muziku.

Kachně Urbík

Jsem **Kateřina Urbanová** a chodím do 2.S. Co mě přimělo začít pracovat pro BZV? Už ani nevím, asi přílišná aktivita... a baví mě jak kdy a jak co. Dělal-li něco ve volném čase? Jasně, že ano. Film a hudba? Podle nálady a hlavně se mi líbí různé žánry.

Lorenzo

Jmenuji se **Jan Menšík**, jsem ze 2.S a stávám se také panem Lorenzem, fotografem našeho časopisu BZV. Důvodem, proč jsem se rozhodl pracovat pro BZV, byla možnost získání jakési náhradní praxe či zkušenosti. Chtěl jsem zjistit, jestli mě to bude bavit. Zatím ovšem nejsem členem natolik dlouho, abych mohl odpovědět na otázku, zda mě tato práce baví, zatím přičichávám. Mám-li i jiné aktivity? Ale samozřejmě, vždyť kdybych se věnoval jen a pouze BZV, tak by mi asi přeskočilo a naše šéfredaktorka by nevěděla, kam dřív skočit, jak bych ji zavaloval pracemi. Svůj volný čas věnuji dobrovolným hasičům, u kterých mě práce opravdu chytla. Jinak také sleduji filmy, ve kterých rozhodně vedou české komedie a série filmů s dr. Hannibalem Lectrem. Hudba téměř veškerá krom rapu a dechovky, ty opravdu nemusím. Knížky nejlépe historické.

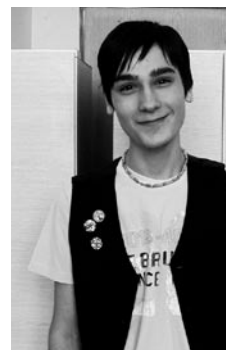
Tahmed

Moje jméno je **Helena Tomanová** (Tahmed), avšak nikdo mě neosloví jinak než Helčo a jsem z 2.S. K BZV jsem se dostala tím způsobem, že jsem se často v poslední době ptala Miši, jestli nechce s něčím do BZV pomoci, a pak mi paní Šabatová nabídla, jestli bych nechtěla pro noviny sama pracovat, a tak jsem souhlasila. Práce pro BZV mě baví, ale často je těžké chytit inspiraci. Volný čas jsem dříve trávila tím, že jsem hrála volejbal, ale díky nedostatku času jsem ho musela přestat hrát. Teď se spíše věnuji kytaře, což vy, kteří jste byli na turistickém kurzu, jistě víte. Kromě toho mám ráda fantasy filmy, které mají zvláštní dějové linie. Mezi nejoblíbenější nejspíše patří Faunův labyrint, Dorian Gray, ale také mě velice zaujal film Výměna, který je podle skutečné události. Knížkám věduví Twilight sága. U hudby vyhraněný styl nemám. Záleží na náladě.

Andrew

Nazdárek, jmenuji se **Ondra (Andrew) Dolejš** a chodím do 3.A. Již od malička se věnuji kreslení, a tak když byla na intru nuda, rozhodl jsem se, že vytvořím něco pro noviny. Vzhledem k tomu, že se

moje díla ujala a paní učitelka Šabatová jich vyžadovala stále víc, rozhodl jsem se ve své dosavadní tvorbě nadále pokračovat. Samozřejmě je jistě výborné být dobře informován, ale abych pravdu řekl moc mě nebaví chodit na redakční rady, obzvláště když je praxe. Jiné aktivity? Vlastně ani ne. Jako každý druhý i já mám rád klídek, a tak když se zrovna neučím nebo nejsem s přáteli, spím. Nyní jsem se zamiloval do Twilight ságy a knih s názvem Upíří deníky, já prostě miluji fantasy. Hudba je pro mě něco, co poslouchám, abych nemusel vnímat své okolí, a je mi i celkem jedno, co je to za žánr. Pokud se mi nějaká písnička zalíbí, poslouchám ji tak dlouho, dokud se mi úplně neohraje.

Smíšek

Ahoj, jsem **Zuzana Mašková** neboli Smíšek a chodím do 1.P. K BZV jsem se dostala tak, že jsem dostala nabídku od paní učitelky Šabatové. Tak jsem si řekla, že by mohlo být super nějakým způsobem BZV pomoci v obsahu. A ačkoli jsem trochu stydlivý člověk, nedokážu zatím za někým jít a udělat s ním rozhovor, ale perličky z hodin mě baví zapisovat a další srandovní věci, co pochytím. No samozřejmě, jsem hodně sportovní člověk, teď se věnuji, i když ne zavodně, cyklistice, bojovému umění Wing Tsun a Escrimy, plavání, fotbalu a futsalu, ale ráda zkusím klidně další sporty... Co se týče hudby, poslouchám vše, co podle vlastního názoru uznám za vhodné a líbí se mi to, ale převážně vyhrává písnička Under the knife od Rise Against.

Je hodně filmů, na které se ráda podívám, třeba: Okrsek 49, seriál Proč bychom se netopili a Never back down od režiséra Jelfa Waldowa. Ten se mi líbí proto, že obsahem filmu je vlastně bojový sport, knížka se mi líbila zatím jedna, a to Řeka Bohů od Wilbura Smithe (egyptský román).

Pája

Ahoj, jmenuji se **Pavlna Jetmarová** (Pája) a jsem ze 4. S. Do redakční rady jsem se přidala, protože psaní je jedna z mých zálib a jsem ráda, když se můžu o své články podělit i s ostatními. Také si myslím, že k „novinařině“ zjišťování informací patří, takže i kdyby mě to nebavilo, sehnat je musím. Naštěstí mě to baví a jsem ráda, když se dozvím něco nového. Ve svém volném čase se snažím učit na maturitu, ale ne vždy se mi to povede (smích). Ráda si zajdu do bazény, kde ze mě všechno „spadne“ (smích). Nejraději lyžuju, takže mít tu lyže, tak je to super. O víkendu na ně mám čas jen opravdu málokdy. Taky si ráda kreslím nebo

maluji. Na filmy se dívám často, vlastně dost často. Ze žánrů mám nejraději komedii nebo fantasy. Často se dívám na černobílé filmy, ty jsou pro mě posvátné. Kdybych řekla, že na knihy nemám čas, tak bych lhala, hodně jsem četla dříve, teď musím mít náladu, abych si nějakou tu knihu přečetla. Nejhezčí kniha pro mě byla Jak přicházejí sny od Richarda Mathesona. Vyhraněný styl hudby nemám. Posloučím to, co mi přijde k „chuti“.

Jakub Žirovnický

Jsem studentem čtvrtého ročníku oboru Reprodukční grafik pro média a na svém studentském průkazu nosím jméno Jakub Žirovnický. Co se týče mých „funkcí“, jsem ve škole předseda ŽP, zástupce zletilých žáků ve ŠR, členem týmu k vytvoření reklamního DVD pro školu, jedním z organizátorů našeho maturitního plesu a v neposlední řadě redaktorem BZV.

Baví mě psaní slohů a článků a chtěl jsem se dostat blíže k tomu, jak se tvoří noviny. Můj první článek do BZV byl ale na popud p. Šabatové a psalo se v něm o mé první účasti na školské radě. U tohoto tématu jsem zůstal až do dnešní doby, k čemuž občas připojím další příspěvek. Takže jsem se do redakční rady dostal tak nějak plynule a postupně. V současnosti se považuju za vašeho externího redaktora, zaměřeného na dění ve škole – co se nového událo, nebo chystá. Noviny jsou samozřejmě celé o novinkách. Mám rád ten pocit, že něco vím dříve než ostatní. Rád bych do BZV přispíval více články anebo dělal rozhovory, ale bohužel na to nemám zase tolik času. Mnoho cenných poznatků jsem ale získal při účasti na soutěžích s naším časopisem BZV v minulém roce. Hodně času momentálně věnuji škole, přípravě maturitního plesu a taky trochu BZV. Zbylý čas nejraději trávím se svými přáteli, v současné době společně navštěvujeme plesy, a když jsem doma, rád stříhám videa, například právě z našich společných plesů. U žádné z těchto věcí nemám přesně vyhraněný styl a záleží spíše na momentální chuti a náladě. Na filmy nejraději chodím do kina, kde kvalitní zvuk burácí všude kolem mě a mých přátel, s kterými si můžu vyměnit pocity, společně se zasmát nebo zhrozit. Oblíbených filmů jsou mraky, z kterých vybírám například film Výměna, Oko bere, Step Up, Vy nám taky šéfe či This is it.

Četbu nyní dosti zanedbávám, omezila se pouze na čtení školních materiálů a novinových zpráv na internetu. Mezi knížky, které mě opravdu zaujaly, patří: Na západní frontě klid, povídky od Edgara Allana Poea, Válka s mlouky, Farma zvířat či Magie a manipulace mysli.

Chtěla bych Vám všem moc poděkovat za Vaše odpovědi a také za to, že jste si na ně udělali čas.

-Tahmed-

ČASOPIS BEZEVŠEHO je v České republice nejlepší

Závěr roku bývá ve znamení bilancování a stává se příležitostí k uspořádání různých anket a soutěží. Časopis Bezevšeho, byl přihlášen hned do dvou takovýchto soutěží. První z nich pořádala Asociace studentských klubů na sklonku listopadu v Brně. O úspěchu na této soutěži jsme Vás aktuálně informovali v prosincovém čísle. Druhá soutěž o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“ vznikla z iniciativy Klubu volných novinářů a partnersky se na ní podílel Výbor pro vzdělání, kulturu, lidská práva a petice při Senátu ČR a Ústav pro informace ve vzdělávání. Zástupci deseti nejlepších časopisů byli pozváni do Presscentra Syndikátu novinářů v Praze, kde se zúčastnili tématického semináře a po jeho ukončení byly vyhlášeny a oceněny tři vítězné časopisy. Z rukou senátora ČR Jaromíra Jermáře obdrželo první cenu, pohár, finanční odměnu a roční bezplatné členství v klubu novinářů naše Bezevšeho. Komise složená z novinářů, rektorů fakulty žurnalistiky a grafiků ocenila původnost autorské tvorby, originální kresby, pestrost a typografii časopisu.

Není jednoduché tvořit a vydávat dlouhodobě studentské periodikum na takové úrovni. Podstatný není ani fakt, že se časopis rodí na půdě školy, která má alespoň podle jména k takovému periodiku blízko. Zásadním faktorem je autorský tým, který se mění tak, jak studenti přicházejí ze základních škol a nahrazují ty úspěšně maturující. Aby to takto fungovalo, je důležité mít stálého vedoucího redaktora s neutuchající chutí začínat stále znovu, poučen předchozími zkušenostmi, který dokáže motivovat mladé autory. Právě takového má Bezevšeho v podobě Mgr. Ivy Šabatové. Serioznost časopisu je měřena počtem textových chyb a že jich nacházíme minimum, je zásluhou pečlivých korektur Mgr. Jiřího Uhra. Grafiku, uspořádání, vyváženost textů a obrázků jsou aspekty, které odborná porota tak vysoce ohodnotila, má na starosti Ivo Šabata. Pravidelné informace ze života na domové mládeže přináší Bc. Lenka Obergruberová. Důležití jsou ale ti, pro které vlastně noviny vznikají a kteří je zároveň spoluvytvářejí. Redakce je našla v podobě písíček studentů Michaely Caskové, Jakuba Žirovnického, Pavlny Jetmarové, Heleny Tomanové, Markétě Černé, či kreslíře Ondřeje Dolejše a fotografa Jana Menšíka a dalších.

Mnohdy se však podílí na čísle celá třída, kdy si každý ze studentů vybere žánr sobě vlastní - povídku, rozhovor, recenzi, fotoreportáž, báseň či křížovku.

S potěchou mohu konstatovat, že v současné době se stabilizovala redakční rada na počtu deseti žáků, tato se pravidelně schází a odpovědně pracuje. Jejím výsledkem je číslo, které právě držíte v rukou.

-iša-

Oficiální tisková zpráva:

Vyhlášení vítězů soutěže o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“

Dne 9. prosince 2009 se v Presscentru SN ČR uskutečnilo vyhlášení vítězů soutěže o „Nejinspirativnější středoškolský časopis“. Tato akce vznikla z iniciativy Klubu volných novinářů a partnersky se na ní podílel Výbor pro vzdělání, kulturu lidská práva a petice při Senátu ČR, Unie orchestrálních hudebníků ČR a Ústav pro informace ve vzdělávání.

Hlavním cílem soutěže bylo podpořit nové talenty v novinářské profesi, umožnit jim

setkání a výměnu názorů s novinářskými odborníky a v neposlední řadě je seznámit se Syndikátem novinářů. Přihlášené školní časopisy byly hodnoceny porotou ve složení: Ivana Šuláková, Jan Punčochář a Aleš Holub za vedení syndikátu a Jan Parkan a Václav Brůžek za Klub volných novinářů. Zástupci deseti nejlepších časopisů byli pozváni do Presscentra Syndikátu novinářů, kde se zúčastnili tématického semináře a po jeho ukončení byly vyhlášeny a oceněny tři vítězné časopisy. Na prvním místě se umístil časopis „Bezevšeho“, který vydávají studenti SOŠ mediální grafiky a polygrafie v Rumburku (diplom + cena 7.000,- Kč), 2. místo obsadil časopis „The Gyplos Times“ z Gymnázia Šlapanice (diplom + cena 3.000,- Kč) a na 3. místě se umístil časopis „Za-bůra“ vydávaný studenty Gymnázia v Sokolově (diplom + cena 2.000,- Kč).

Celá mimořádně vydařená akce byla zakončena rautem. S ohledem na obrovský zájem o tuto soutěž, počet přihlášených časopisů a jejich vysokou kvalitu věříme, že soutěž bude pokračovat i v příštím roce.

10 finalistů soutěže „O nejinspirativnější středoškolský časopis“:

BEZEVŠEHO - SOŠ Rumburk, THE GYMPLOS TIMES - Gymnázium Šlapanice, ZA BŮRA - Gymnázium Sokolov, PRŮMYSLOVÁK - SPŠ Praha 9, ŠKOLNÍ NOVINY - OA Tanvald, SCOOOL - Gymnázium Zastávka u Brna, GYMLÁK - Gymnázium Jindřichův Hradec, EXIT - Gymnázium Bílovec, BREAK - Gymnázium Vrchlabí, TRUŇK - Gymnázium Uherské Hradiště

Dopis syndikátů novinářů:

SYNDICATE OF JOURNALISTS OF THE CZECH REPUBLIC
The member of the International Federation
of Journalists The member
of the European Federation of Journalists
SYNDIKÁT NOVINÁŘŮ ČR, SENOVÁŽNÉ NÁM. 23, PRAHA
Člen Mezinárodní federace novinářů (IFJ),
Člen Evropské federace novinářů (EFJ)

Vážení přátelé,

dovoluji si využít této příležitosti, abych Vám poděkoval za účast v soutěži o „Nejinspirativnější středoškolský časopis 2009“ a poblahopřál k získání 1. místa.

Byli jsme mile překvapeni úrovní přihlášených časopisů. Za porotu mohu zodpovědně konstatovat, že se nejednalo o lehké rozhodování při vyhodnocení těch vítězných. Uznání, kterého jste dosáhli, si zasloužíte. Jak jsem Vám na našem setkání tlumočil nabídku výboru Klubu volných novinářů, budeme s vámi rádi spolupracovat i v budoucnosti.

Dobře víme, jak náročná je práce pedagoga v dnešní době. Proto přijměte alespoň touto cestou naše poděkování za Vaši práci, která se odrazila v kvalitě přihlášeného časopisu „BEZEVŠEHO“.

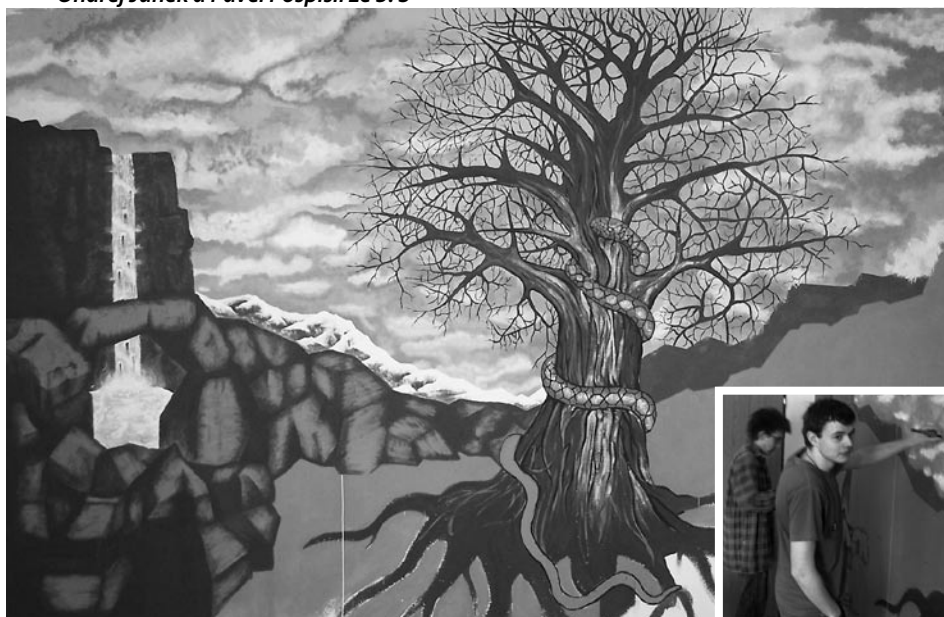
Účast v soutěži dává možnosti poměření sil, náhledu a především komunikace i případné spolupráce mezi zúčastněnými. Těšíme se na příští setkání.

VÁCLAV BRŮŽEK, PŘEDSEDA

V jídelně vzniká nástěnná malba

Autoři i realizátoři nástěnné malby Ondřej Junek a Pavel Pospíšil ze 3. S

PROJEKT STUDENTI ČTOU A PÍŠÍ NOVINY

Opět jsme se zapojili do projektu deníku MF DNES a budeme v jarních měsících potit články na tři témata, která tento deník postupně stanoví. Dnes je neděle a žáci 2. S a 3. S mají zadané první téma: Studentské volby. Mají za úkol do dnešní půlnoci vyjádřit svoje názory na volby, předvolební kampaně a politiku vůbec a zaslat mi je elektronicky. Uvidíme, co ze sebe vydají, jedno je však jisté. Dosud mi práce zaslalo jedenáct žáků. A to je osmáct hodin. Zbývajících pětadvacet nazhává své počítače před půlnocí, teď je ještě času dost. A někteří mají jistě v zásobě výmluvy o nefunkčním e-mailu, přerušení dodávky elektřiny nebo dokonce kolapsu počítače. Jo, novinářina je dřina!

-ŠA-

Lidé a jejich vzory

Lidé jsou celý život vystaveni nějakým vzorům. Vzorů může být celá řada a nijak nezáleží na tom, jestli jsou z říše lidí, věcí, dějů nebo zvířat. Vždy muselo jít o ukázkový příklad toho nejlepšího z dané kategorie. Ještě než jsme se narodili, naši rodiče nás chtěli mít chytré jako Einstein, rychlé jako gepard, silné jako uragán a přesné jako hodinky. Nikdo rozhodně nechtěl mít doma nějakého blbouna nejpapravějšího. To že spousta rodičů neměla nervy z ocele a nedotáhla svůj zapeklitý úkol do zdárného konce, je věc jiná. Nikdo určitě doma cíleně nevychoval nějakého lumpa, který bude flákat školu, nechodit do práce, krást a po večerech se opíjet v těch nejodpornějších putikách až do němoty. Otázkou zůstává, proč mnoho lidí rezignuje na svou budoucnost a dají se na scestí. Proč lidé berou drogy, proč si mezi sebou závidí, proč kradou, proč se vraždí. Proč, proč, proč? Million otázek s otazníkem na konci, ale nikde žádná kloudná odpověď. Troufám si říci, že ji vím. A je velice jednoduchá. Protože mají špatné vzory. Člověk se jako zrůda nerodí, člověk se zrůdou stává. A děláme ho z něj my všichni. Třeba se ve škole najde nějaký jedinec, kterému to jednou všechno přeroste přes hlavu a vezme spravedlnost do vlastních rukou. Začne jednat po svém. Již nebude schopen trpět to, že ho spolužáci šikanují a ostatní to přehlížejí. Nebude schopen trpět to že si z něj každý dělá srandu. To že se mu spolužáci posmívají za to, že nosí brýle. Za to, že je premiant. Za to, že má jiné zájmy než ostatní. Vezme do ruky otcovu zbraň a následky vidíme celkem často v televizi. Ale vyrovnat se s následky takového činu je mnohem těžší. Šlo tomu zabránit? Kdo selhal? Škola, rodiče, on sám nebo je to jen výsledek dnešní uspěchané doby plné násilných počítačových her, krvavých filmů a bezprecedentní společnosti, která má jako nejvyšší hodnotu peníze? Co si zaslouží takový člověk? Oběsit, zastřelit, rozkrájet nebo zavřít do psychiatrické léčebny? A dá se vůbec bránit proti takovýmto lidem? A co nám připadá etické a co už ne? Frontman kapely Sexy Pistols pomazaný krví zpíval píseň Bůh ochraňuj královnu, která byla tak odporná, že rodiče tehdejších teenagerů vypínali televize. Adolf Hitler pronášel plamenné nenávisné projevy proti židovským průmyslníkům, a tak se snažil zahojit ocelová srdce německých občanů rozervaná hospodářskou krizí. Honza Musil se přiznal na veřejnosti v nejsledovanějším talk show pořadu, že je gay? České miss se nafotily v rouše Evině v prestižních amerických pornočasopisech. Jak má v takovéto společnosti vyrůst kvalitní jedinec, který opět posune lidstvo o krok dále? Jednoduše. Žádný vzor mít nebude. Bude jenom sám za sebe. Bude chtít být nejlepší. Stejně jako největší velikáni naší i světové historie. Historií bychom se měli poučovat, ale ne se do ní vracet. Lidé jako Archimédes nebo Homér by zcela jistě dneska nijak neuspěli. Přesto jsou nesmazatelně zapsáni do síně slávy. Stejně jako se tam může zapsat kdokoli z nás. Jediný rozdíl mezi psychopatem a inteligentním člověkem je ve způsobu myšlení. A do vaší hlavy nikdo nevidí. Naštěstí. Takže než zase zapnete televizi a budete sledovat naši zoufalou politickou situaci se zlostně skřípajícími zuby, uvědomte si a buďte rádi za to, že žijete v civilizované Evropě, ne na tak Bohem zapomenutém kontinentě, jakým Afrika zcela jistě je, a ne v tak zpropadené zemi, jakou je bezpochyby Zimbabwe. Že vašim vzorem není diktátor Mugabwe s pověstným knírkem, velmi podobným tomu, jaký pod svým nosem nosil asi nejznámější Rakušan světa, Adolf Hitler? Že v rukou nedržíte pušku Automat Kalashnikov vzor 47? Že s ní nemusíte střílet nevinné civilisty jenom proto, že jsou z jiného kmene, než který je u moci? Proč? Protože to tam tak běžně chodí. Dělalí to tam tak všichni. Protože takový je prostě vzor. Ale i když je kolem Vás spousta špatných vzorů, nemusíte ani jeden následovat. Protože stejně jak Mugabwe, tak i další zrůdy skončí na smetišti dějin a vy můžete být sami sebou. A nevím jak vy, ale tohle já přesně chci. Nechci nikoho napodobovat nebo kopírovat. A až budu zítra večer vzhlížet ke hvězdám a přemýšlet o tom, jak by bylo krásné se procházet po Měsíci, nebudu jako Neil Armstrong, ale jako Vladimír Procházka, nový český astronaut.

Vladimír Procházka, 4. S

Z prvků druháci

Všichni jsme přemýšleli na konci základní školy, kam na střední, jak naložit se svojí budoucností.

Pak nastal ten den, kdy jsme nastoupili do prvního ročníku a najednou jsme ve druhém. Pro každého je to jiný pocit a každému se život změnil jinak. Našli jsme si nové přátele a někdo i nové lásky.

Pamatuji si první den na intru, přijela jsem a vůbec jsem netušila, do čeho jdu. Najednou jsem poznala spoustu nových lidí a pro budoucnost nové přátele. Seděla jsem s jednou mojí spolužačkou v klubovně a povídaly jsme si o prvních zážitcích. Byly jsme tehdy vyděšené, co bude dál, neznámé místo pro nás bylo tajemné. Cítím, že mě vše trochu změnilo, musela jsem se naučit hospodařit s penězi, žít bez některé pomoci rodičů.

Zprvu jsme byli zakřiknutí, pořádně jsme se neznali a nevěděli jsme, co si můžeme a nemůžeme dovolit.

Postupem času jsme se seznamovali, jak se svými spolužáky, tak i s ostatními lidmi ve škole.

Pořád jsme byli tzv. zobáci, ale časem to bylo jiné, seznámili jsme se i se staršími spolužáky a pomalu jsme zapadli.

Přišly kurzy, jak lyžařský tak i turistický, které jsem měla tu čest absolvovat. Na těchto místech jsme měli možnost se poznat, spřátelit, pobavit a též upevnit vztahy.

Na konci roku už jsme věděli, co je polygrafka a kdo jsme my. Už by bylo pozdě měnit svůj výběr, protože už jsme patřili sem.

Teď už jsme téměř v polovině studia a dobře se známe. Nevím, jak ostatní, ale já pocituji, že je tu spousta báječných lidí. A já můžu s radostí říct, že patřím mezi ně.

- Kachně Urbik-

Jak jsem se stal typicky českým politikem aneb volby za dveřmi

Vstoupit do politiky a stát se úspěšným politikem není jen tak. Před samotným vstupem je potřeba projít řadou nejrůznějších kurzů a školení, které vás naučí to, co by měl každý politik znát a ovládat. Avšak přihlášku do kurzu slušného chování, který zahrnoval i nauku o pravidlech chování ve společnosti, jsem mohl klidně vyhodit do koše. Stejně tak jsem se zbavil nepoužité přihlášky na kurz rétoriky a učebnice práv a nejrůznější zákony jsem zase uložil do hlubin své knihovny.

Nejdříve jsem se tedy zúčastnil rychlokurzu vaření. Hlavní částí bylo jak správně namazat voličům med kolem pusy. Na to navazoval víkendový pobyt ve Vysokých Tatrách, kde jsem se naučil jak správně ulovit medvěda a následně ho dobře naporcovat. Jak vzrušující zážitek! Po svém návratu do Čech jsem také podstoupil několik dlouhých hodin na polygrafu, pod palbou mnoha útočných a záldných otázek, aby se zjistila moje úroveň dovednosti ve lhaní. Úplnou vědou se však pro mě staly na dalším školení pravidla výběrových řízení. Celé hodiny jsem strávil nad sestavením několika desítek důležitých kritérií pro výběr nového služebního vozu. K mému překvapení vyhovoval na konci kritérií pouze jediný kandidát, můj vysněný vůz BMW R 8 a školení jsem tedy zakončil jako nejlepší účastník. Ostatní, kterým se nepodařilo úspěšně projít, museli navštívit náhradní kurz. Já se ho zúčastnil zcela dobrovolně a s nadšením. V jeho půli jsem ho zase dobrovolně, ale již bez nadšení opustil. Nebavilo mě pozorovat několikaminutové losování o zhotovitele státní zakázky a snažení instruktora vytáhnout onoho již předem domluveného zhotovitele. Místo toho jsem raději navštívil večerní kurz tance. Tvrdě jsem zde nacvičoval tanečky do televizních diskuzí, rozhovorů, na tisková prohlášení a další akce, kde je potřeba dokonale ovládat taneční figury a vyhnout se tak nepříjemným otázkám. Propotil jsem zde opravdu mnoho svých košil, které jsem v dalším kurzu vyměnil za červený nos, kostkované barevné sako a velké boty. Začíná kurz s názvem Dokonalý šašek. Úsměvný název a ještě úsměvnější hodiny, strávené na prknech jednoho malého divadélka. Na konci kurzu jsem ze sebe dokázal udělat opravdu dokonalého šaška a pozorovatelé mého závěrečného vystoupení si z něho ještě dlouho pamatovali některé dialogy a gesta. Splnilo to tedy svůj účel a já byl skoro na konci té dlouhé cesty. Čekala na mě dvě poslední školení. Při tom prvním z nich, jsem se málem utopil v záplavě slibů a v obrovských číslech vydání za předvolební kampaně. Naučil jsem se zde co hloupým voličům naslibovat za nesmysly a jaké obrovské množství peněz na to vynaložit. Jak zaútočit na voliče v dopravních prostředcích, v novinách, na billboardech a též na internetu. Na závěr mě čekala prohlídka dalekých krajín. Nalétali jsme za vládní peníze mnoho kilometrů. Navštívili jsme jižní Evropu, tropické ostrovy, jihovýchodní Asii a další oblíbené destinace. Prohlédl jsem si tak místa, kde budu trávit příští dovolenou. Místa, kde si mám nechat od svých známých investorů postavit vilu, kde budu trávit svou penzi, až se náš stát bude potápět do temných hlubin. Já však budu již za vodou.

-Jakub Žirovnický-

PEKELNĚ BOŽSKÝ MATURITNÍ PLES 4. S - 19/02/2010

Ráda se vám svěřím se svými dojmy z maturitního plesu naší třídy.

Naše třída od prvního ročníku byla tak trochu na štíru vytvořit dobrou partu. Po celé čtyři roky se nám chvíli nedařilo, chvíli dařilo se stmelit. Na jedné věci jsme se ale shodli, pravidelně jsme vybírali určenou částku na maturitní ples. Tak jsme získali pěkný obnos k uskutečnění této slavnostní události. Dobrymi organizátory v této akci byli Monika Egermajerová, Jakub Žirovnický a Tereza Skákalíková jako pokladní. Určitě si za to zaslouží velkou pochvalu, ale i ostatním za jejich ochotu díky. Všichni jsme načichli pravou plesovou atmosférou, dokázali jsme vytvořit zajímavý program. Neméně důležitý byl pro nás výběr róby. Umíte si asi představit, kolik shánění, úprav a starostí nás to stálo.

A přišel očekávaný večer. Všichni jsme byli plně napjatí, jestli se ples vydaří. V úvodu nastalo trochu zmatku, proto byl začátek plesu posunut asi o půl hodiny, ale ani po plese jsme nezjistili, co ten zmatek přesně způsobilo. Možná posunutý začátek způsobily tyto „malíčkosti“: Honzíkova neposlušná kravata, Kubův knoflík, který si usmyslel, že se nechce nechat od kohokoliv zapnout, šaty, které se mi roztrhly, pád Moniky na schodech, ztracená náušnice Míši, která se nakonec usilovným hledáním našla, zapomenutá křídla Adély nebo rozbité rohy Radka. A to nezmiňuji zapomenuté vstupenky rodičů.

Trochu dost zmatků před zahájením plesu. Vžijte se do naší nervozity, která z nás našťěstí brzy opadla se zahájením. Od této chvíle jakoby přišel kouzelný dědeček, mávnul hůlkou a vše dostalo hladký průběh. Náš skvěle vymyšlený nástup, krásné před-

tančení, proslov pana ředitele, třídní učitelky a našeho třídního zástupce Michala Cermana se velmi zdařil. Předání daru naší třídní bylo dojemné. Na tandemový seskok padákem asi jen tak nezapomeneme! Uvázaná kytice s klobásami potěšila i pana ředitele. Nastalo šerpování. Každý student měl vybranou svou píseň, která ho charakterizovala. Dívky dostaly květinu Kalu a chlapci doutník společně s broušenou skleničkou plnou šampaňského a vínovou šerpu. Vypukla volná taneční zábava. Nejprve jsme vyzvali k tanci své rodiče, poté pedagogy. Tanec se střídal s dalším programem. Například vystoupila taneční skupina E-xtreme crew. Všichni se dobře bavili, rodiče s dětmi, učitelé a ostatními hosty. Probíhala i tombola o pěkné ceny.

Dokázali jsme se bavit na úplně jiné úrovni než ve škole, a tak jsme se i lépe poznali. Atmosféra byla přímo skvělá. Nikdo nečekal příchod půlnocního překvapení. O půlnoci vběhla na pódium skupina Crazy Ladies a rozjela velkolepou show. Skupina imitovala světoznámé zpěvačky. Ples se tak chýlil k závěru. Myslím, že se velmi vydařil, alespoň tak soudím z četných ohlasů zúčastněných. Svou roli sehrála výzdoba, osvětlení a obratní moderátoři, Marek a Roman Winterovi, a naše okouzlující róby, které nám dívkám i chlapcům velmi, velmi slušely.

Cítili jsme se možná trochu nejistě, ale určitě poprvé ve velké společnosti jako dospělí. Na tuto událost budeme mít nejen my, ale i naši rodiče hezkou vzpomínku na celý život.

Souhlasíte se mnou, že se náš maturitní ples opravdu vyvedl?

-Pája-

Zimní výlet 1. P za ledopády

Ranní vstávání

Kdo z vás má rád ranní vstávání? Já rozhodně ne! Hlavu mám zachumlanou v peřinách a teplo objímá celé mé tělo. Snažím se rozlepit nejprve jedno oko, poté druhé, ale v zápětí ihned oči zavírám a přiživuji tím svoje přesvědčení, že dnes vylézat z postele se nevyplatí. Za chvíli se ale moje přesvědčení bortí jako domeček z karet pod kulometnou palbou vysokých melodických tónů mého budíku. No dobrá, dobrá, už vstávám! Vypínám budík a pomalu se posadím na postel, přitom mi ale na chvíli bleskne hlavou myšlenka, kolik že let mi vlastně je, protože mé tělo je celé ztuhlé, patrně odmítá veškerý pohyb.

Po chvíli sezení vstávám na nohy a mohutně se protahuji. Dívám se z okna do ulice, kde už pobíhá spousta lidí ve spěchu sem a tam. Na tváři se mi vykouzlí jemný úšklebek a myslím si, jak je to fajn, že můžu být ještě chvíli doma v teple. Pomalu kráčím do koupelny a po pohledu do zrcadla se zděším, co že to je

za obličej, který vypadá jako uschlá vráščitá brambora s vlasy do všech stran. Po chvíli čarování s proudy vody a zubní pasty konečně vypadám jako člověk. Stále trochu vrávorající, ale konečně už napůl fungující se snažím dojít do kuchyně. Ze špajzu vytáhnou kávu, z poličky hrnek, do rychlovarné konvice nalévám vodu a posléze ji zapínám. Za okamžik se rozezní v kuchyni hlasité cvaknutí konvice, a to je pro mne jasný impuls, že voda už je uvařena. Zalévám hrnek kávy a pomalu lžičkou míchám. Bohužel, káva je moc horká, takže mezi tím se jdu oholit a k tomu si pustím hudbu. Uchu lahodící tóny se linou celým bytem a já začínám žít.

Po prvním doušku kávy má proměna v živoucího člověka je téměř na vrcholu a začíná se mě zmocňovat výborná nálada. Vychutnám si kávu, seberu své věci, hodím je do batohu a vyrazím vstříc novým poznatkům, zkušenostem a zážitkům. Mám výbornou náladu, protože jsem zdravý, funguju. Prostě žiju!

Jan Mádlík, 4. S

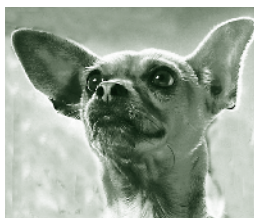
Veterán

Svět je drsné místo. To ví člověk i zvíře. Jednoho dne i vy poznáte, že nebezpečí se skrývá všude. I já jsem to jednoho večera poznal. Nedokázal jsem prokouknout lest malého stvoření.

21.00 zimního času, vlakové nádraží Nový Bor. Tma hustá jako voda ve studni a živo jako v márnici. Jdu sám, poslední lidské duše mě opustily, ovšem jedna nelidská si mne právě vyhlédla. Chlad až na kost, mrtvolné ticho a temná atmosféra ironicky nenechá nikoho chladným. Jsem sledován. Znáte ten pocit, jako kdyby vás někdo sledoval. Připadáte si jako myš lovená kočkou, ano, tak jsem se cítil. A tak jsem tedy podvědomě zrychlil krok. Ozval se nějaký zvuk, co to bylo?! A znovu, to je špatně. Zvuk je blíž! Už tu nejsem. Zahnul jsem za roh, ani nevím, kde byla moje pozice. Bylo to jedno, zajímalo mě jen jedno, přežít. Manévrování, ba i skrývání mi nepomohlo. Stvoření šlo po pachu. Zbyly dvě volby, já si vybral podívat se strachu do očí. Zastavuji, otačím se a zachytávám každý signál pohybu. Hle, zde můj pronásledovatel! Neslyším, nevnímám, oči upřené na stín přibližující se ke mně. Již není úniku. V tu chvíli vychází se stínu čivava. Pocit strachu vystřídal pocit společenského faux pas. Ovšem to jsem nevěděl, že tenhle psík je armádní veterán, tahač saní na Sibiři. Malá roztočilost na mě vyvenčila mříž bílých zubů. Na každém zubu zářez za její oběť. Ale to už se na mě vrhla. Zachytila se za ruku a nechtěla dolů. Samozřejmě pokusy o sundání byly, bohužel znala víc chvatů než já. Avšak mrsknutí tímto netvorem o zeď uvolnilo tlak a já se rozběhl jako Forrest Gump.

22.00, autobus. Sedím v šoku u okýnka. Zděšen a poraněn ďábelskou bestii. V ten okamžik jsem ji zahlédl, jak sedí na chodníku a sleduje mne. Věděl jsem, že tohle není konec. Věděl jsem, že tohle je teprve začátek. Jednoho dne se vrátí pro zářez, ale to už budu i já připraven.

T. Prokůpek, 1. P

Ponožkožrout

Temno, žal a bída snad
v zakleté spirále napořád.
Stravou je mu jenom šat,
nitě látky, zmoklý, sláb.

Opuštěný píseň zpívá,
jak on rád točí se v kruhu.
V temnotách cosi ukrývá,
tajemné poklady, kde? V kruhu ...

Vodní kámen žaludek tíží,
víš o něm, však nevidíš.
Snad pokaždé šatu ublíží,
do kruhu strč hlavu, uvidíš!

Uvidíš to, co jsi neviděl,
tajemnou příšeru ve světě dobra.
Mýtus, co svět uviděl,
PONOŽKOŽROUTA, žádného obra.

Michal Cerman, 4. S

Ponožkožrout

Všechny naše ponožky,
ztrácejí se z nožky.
Já tuhle jednu ztratila.
Vyndávám vám z pračky
ponožek jak sněhu,
ale ta má jedna - stále v nedohlednu.
Podívám se za roh vany,
podívám se za pračku.
Můj zrak mě šálí,
srdce buší, uši pálí!
Zahlédla jsem mužíka!
Místo čapky ponožku,
místo kalhot trenky
a kolem ramen - měl dvě podprsenky.

-Pája-

Opět jsme si v hodině hráli a kdo si hraje, nezlobí...

Po několikanásobné aktivitě s nádobou, do které nabíráme kapalinu, bez které nelze přežít, se nádoba z části zdemoluje.

Při neustálém přemísťování nádoby s kapalinou vzniká působením přelévání oné tekutiny tam a zpět enormní tlak na držadlo nádoby, které k tomu není dimenzováno a praská.

Michal Rosenkranc, 2. S

Po dlouhý sled časových jednotek chození s porcelánovou nádobou pro chemickou sloučeninu H₂O se zmiňované nádobě utrhne část její celkové struktury.

Lukáš Belák, 2. S

Jedinec dlouhou dobu chodí s keramickou nádobou pro tekutinu, až se tlakovou silou poškodí určitá úchopná část nádoby.

Petra Petláňová, 2. S

Ve dne, v noci, v týdnu, v měsíci se neustále opakuje cyklus chůze až se zdeformuje část nádoby, lidskému orgánu podobná, která bývá plná tekutiny důležité pro život.

Káta Váňová, 2. S

Vybrala -ŠA-

L. Belák, 2.S

J. Hermann, 2.S

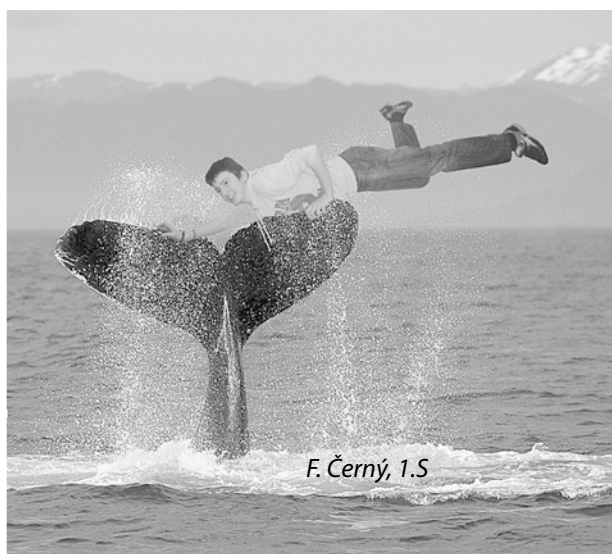

M. Němec, 2.S

Nahlédněte, co umíme!

Prezentace prací našich studentů především v odborném výcviku, ale také třeba z výuky odborného kreslení by měla být náplní naší nové rubriky. Téma KOLÁŽE je oblíbenou činností reprodukčních grafiků. Ty dnešní jsou vytvořeny v programu Adobe Photoshop za použití digitálního fotoaparátu na počítačích Apple Macintosh. Jak se dařila práce třídám 1. S a 2. S z hlediska nápaditosti a technického provedení, posuďte sami.

-iša-

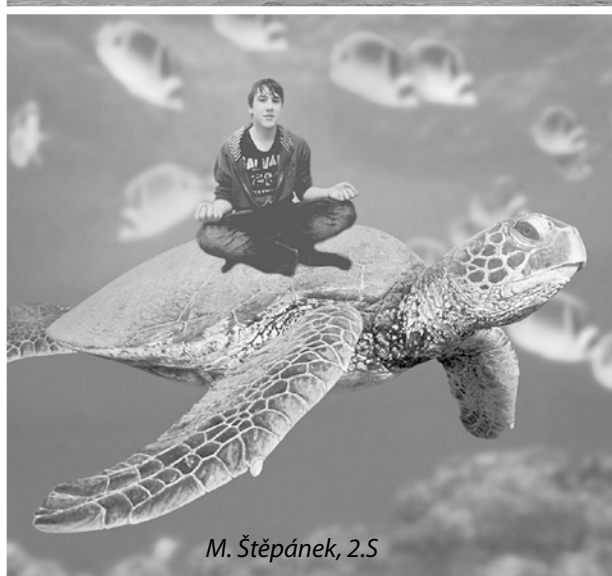
F. Černý, 1.S

J. Myšák, 2.S

I. Bártová, 1.S

M. Štěpánek, 2.S

P. Štefanová, 2.S
P. Petlánová, 2.S

SNÍH ZA KALHOTY

Nastalo datum, kdy jsem si musela zabalit, sebrat vše, co jsem potřebovala, a odebrat se na hory. Kurz se konal od 3. do 8. ledna v Jizerských horách, v malé vesničce Desná, přesněji Desná - Souš.

Když jsem se konečně vypakovala z domova, nastala dlouhá cesta do hor. K mé smůle jsme měli letní gumičky, a tak když jsme se dostali pod svah, musela jsem nastartovat svou energii, vzala prkno na ramena a vyšlápla si serpenty-nami kopec až k naší chatě s hezkým názvem „Beránek“. Hned u chaty jsem už viděla své spolužáky i z vyšších ročníků, jak si hrají ve sněhu.

Začala jsem se zabydlovat, bydlela jsem v malém pokoji maximálně pro tři lidi. Nás se tam ale mělo vejít pět. Jakžtakž jsme se tam všechny naskládaly a šlo se na jídlo. Nic velkolepého jsem neočekávala, ale k mému překvapení jídlo bylo nad úroveň, kterou jsem mu přikládala. Po jídle jsme se začali více seznamovat. Je sice pravda, že chodíme na stejnou školu, ale znáte to, ten, koho zdravíte na chodbě, není kamarád, ale známý. Seznamování probíhalo jak jinak než formou dlouhé slovní komunikace. Jenže spát se musí, takže i já jsem se v pozdních hodinách na pokyny pana učitele Macka odebrala do své „lože“.

Ráno jsem byla nemile překvapena, že i zde je jakýsi řád, vyhnali mne ven na svah hned poté, co jsme s dalšími obyvateli chaty oloupali brambory k obědu. Pan Macek se ujal nás, několika vyvolených, co se začínalo učit na prkně, a jedné lyžařky, co si to chtěla jen připomenout. Sešli jsme kousek od chaty, sníh byl perfektní, počasí taky, to znamenalo, že se můžeme pustit do učení. Nejdříve jsme se jen učili na jakési cestě rovnováhu a zatáčení. Po pár sjedech nás pan učitel vypustil do divočiny svahu. Nevyhnuli jsme se královským pádům, či „znásilňování smrčku“, jak nazval pan učitel Macek krásné zajištění naší spolužačky do stromu. S obtížemi a ladností slona jsme sjeli až k vleku.

Polilo nás horko a s udiveným výrazem jsme pozorovali ty frajery snowboardisty, jak bez obtíží vyjíždějí nahoru. Přišla chvílka ticha a rozhodování, kdo bude ta první oběť. Jak jinak, se svým velkým sebevědomím jsem to vyhrála já, holky šly hned za mnou. Nastal čas, kdy jsem musela chytout pomu a snažila se vyjet nahoru. Myslím, že má jízda se dala přirovnat k poskakování králíka, držela jsem se pomu rukama a neměla jsem ji pod zadkem tak, jak to má být, každý si jistě vzpomene na

slavnou scénu z filmu „Snowboardáci“. Přesně tak jsem vypadala i já. Vyjela jsem nejtěžší úsek, ale bohužel hned nad ním jsem spadla. S prknem na rameni jsem seběhla dolů za holkama, kde jsem zjistila, že vydžely jen pár metrů. Nyní jsem to měla už trochu v krvi, a tak přišel druhý pokus, nyní jsem už vyjela bez větších problémů až nahoru. Sedla jsem si kousek od vleku a čekala, až vyjedou holky. Vyjela jen Berkis, a tak jsme se vydaly na strastiplnou cestu zase dolů.

Cestou dolů nás několikrát minuli kluci z vyšších ročníků a vždy se zastavili a chvílku na nás čekali. Jezdilo se takhle lépe. Po pár hodinách jsme to zabalili a šli zpět na chatu. Konečně jídlo, konečně teplo, konečně klid. Až na klid všechno bylo. Byla jsem ráda, že organizace lyžařů byla celkem benevolentní. Proběhla večere a po večeri spousta lidí zůstala dole a dívala se na televizi, občas se někdo zvedl a odešel, ale po čase se zase vrátil. Já s ostatními jsme se taky nakonec odebrali nahoru dívat se na filmy. Tak probíhala náplň celého lyžařského, jednou jsme se vydali i dolů do města na takovou malou procházku.

Musím uznat, že svah byl perfektní, jen hodně strmý. Chvilkami jsem záviděla lyžařům, jelikož na lyžích bych se náramně vyřádila. Druhý svah byl mírnější, tak akorát pro mne a ostatní „nováčky“. O svah bylo dobře postaráno, sníh doplňovali a plotny dávali pryč. Myslím si, že všichni se na něm dostatečně vyřádili, i na skokáncích.

Toto Vám může sice připadat jako nijak nezajímavý popis lyžařského kurzu, ale když nezažijete, nepochopíte. Lyžař je opravdu fajnová akce, kdy si zajezdíte a sblížíte se s ostatními. Připadala jsem si jako v obrovské rodině se skoro stejně starými sourozenci, sami od civilizace. Každý s každým vycházel, a to na tom bylo nejlepší. Panovala dobrá nálada a nudit se nešlo. Týden byl pro nás málo, chtěli jsme víc, ale bohužel přišel i den odjezdu. Každý se modlil, aby nic nezapomněl. Já osobně jsem celou cestu domů prospala. Víím jistě, že na tento lyžařský nikdo z nás nikdy nezapomene. Stalo se hodně nezapomenutelných zážitků, které doufám zopakujeme.

-Yume Ookami-

PAVLÍNA ŠTEFANOVÁ

V tomto čísle Bezevšeho jsme se vám rozhodli představit naši spolužačku ze 2.S, Pavlínku Štefanovou. Stejně jako Honza Hermann, pro nás „Hermelín“, kterého jsme vám představili v minulém čísle, má v sobě umělecké nadání a smysl pro detail. Co kdybychom se o ní dozvěděli víc?

Všichni z naší třídy vědí, že umíš svými obrázky člověku doslova vyrazit dech. Toto nadání máš v rodině jen ty nebo jsi ho po někom zdědila?

Toto nadání jsem zdědila po pradědečkově. Ale v naší rodině umí každý celkem pěkně kreslit.

Některí z nás vědí, že pokoj na intru máš vyzdobený svými výkresy. Jsi na některý z nich zvláště pyšná?

Na některý jsem více pyšná a na jiný zase méně. Ale všechny je mám ráda. Je to kus mě.

Kreslíš odmalička?

Každý kreslí odmalička nebo to aspoň zkouší. Talent ve mně probudila má kamarádka asi v páté třídě. Moc ráda kreslila, a tak jsme si u ní doma vzaly papíry a kreslily. Po čase mé obrázky začaly vypadat k světu. Hodně jsem si od ní vzala.

Na tvých výkresech jsou různé motivy. Kde bereš inspiraci?

Inspirace přichází většinou sama. Někdy mi z něčeho nic neprobleskne před očima obrázek, a pokud mám chuť, pokusím se obrázek zachytit. Někdy sedím jen tak s tužkou v ruce a čmáram si. Kolikrát je z toho něco pěkného. A také dost často kreslím, když jsem v depresi, podle toho pak obrázky vypadají.

Každý tvůj obrázek je originální. Jednou je temperami, jindy tužkou... Čím kreslíš nejraději?

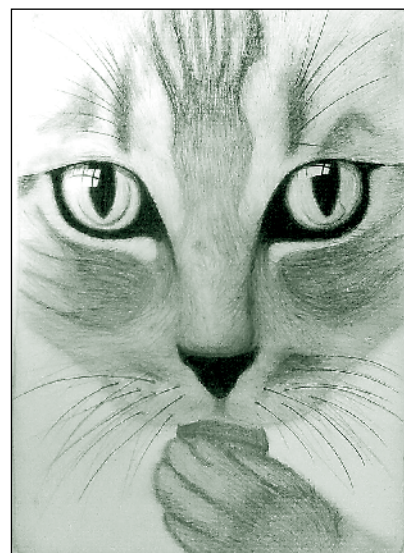
Většinou tužkou. Podle mě je to nejhezčí a nejjednodušší. V poslední době mi začaly vyhovovat i vodovky. Jsou také velmi jednoduché a vypadají hezky.

Vzpomínáš si na nějaký obrázek, ze kterého jsi měla obzvláště velkou radost?

Ano, ten jsem kreslila minulý rok. Byla to kočičí hlava s pronikavými očima. Z tohoto obrázku jsem měla opravdu velkou radost a také trval docela dlouho.

Děkuji Pavlínce, která si našla ve svém volném čase místo na to, aby mi odpověděla na otázky.

-Chucky-

Na pokoji máme zajímavou osobu, která vyniká poněkud zvláštním stylem, tedy pro některé, mně osobně se to líbí. Tato osůbka je prostě svá. Jmenuje se Dáda, ale většinou je oslokována jako Yume. Je to blázen do japonského umění. Každou chvíli básní o různých věcech jako je Anime, Manga atd., a tak jsem se rozhodla Yumiska malinko vyzpovídat, abychom se o tom všem dozvěděli více...

Spojena se svým světem, Yume Ookami

Co to vlastně ANIME je?

Anime je japonský animovaný film nebo seriál. Seriály se pohybují od OVA až po 1000 a více dílů. OVA je většinou jen jednoduché anime nebo trídílné, ale nemá takovou délku jako normální díl a ani není tak dlouhý, aby se dal označit za film. Často je OVA jen doplňující díl/y před další řadou/sérií.

Už několikrát jsem od tebe mohla slyšet slovo MANGA. Mohla bys mně i ostatním neznačům vysvětlit, o co se jedná?

Manga je japonský „komix“, i když toto označení moc nemusím, prostě manga je manga, jelikož Japonci mají i komix jako takový.

Před nějakou dobou jsi vyprávěla o tom, jak ses zúčastnila sjezdu fanoušků anime, mangy a japonského umění vůbec. Mohla bys nám malinko povyprávět, co všechno jsi tam viděla a co se tam dělo?

Po celém světě existují různé akce s tímto tématem spojené, říká se jim CON od slova convention (setkání). Tyto cony se opakují každým rokem, nejznámější zde v Česku jsou Advík (Praha), festival Fantazie (Chotěboř), Pragocon (Praha), AkiCon (Praha), Conventicon (Praha) a Animefest (Brno). Skoro všechny tyto srazy jsem už absolvovala (Advík 2x, Animefest 2x, AkiCon 2x, Pragocon mě čeká). Mohu Vám povyprávět o Advíku, kde jsem i organizátor. Tento sraz se konal 30. 7. – 3. 8. a na akci dorazilo kolem 2000 lidí + 150 organizátorů. Akce funguje už od roku 2006 a hlavním organizátorem je Trilenid (Trill), kterého i osobně dobře znám. O co na akci jde? Promítá se ve dne v noci nejrůznější anime, proběhnou různé přednášky na různá témata (i já jsem přednášela), workshopy (zde si můžete něco vyrobit), Galavečer (neboli ples), byla zde i japonská skupina GOTIKA. Vždy jsou nějaké stále místnosti, kde se odehrává program k danému tématu, promítací místnosti, kreslárna, přednášky k j-rocku, j-dorama (japonské drama), DDR sekce (Dance Dance Revolution), karaoke, spací místnosti atd. Akce organizátorům zabere spoustu času, už teď připravujeme další ročník. Všechno tohle děláme pro radost, protože za vstupné zaplatíme jen pronajmutí místa, lektánu, vodu, občerstvení pro organizátory, ale na něco, jako je plat, nám nezbude, ale i přesto to děláme rádi. Akce trvá 4 dny a tím se stává druhým nejdelším setkáním fanoušků (prvním je festival Fantazie, který trvá 11 dní a cena je 1500,-).

Sama kreslíš, jak jsem si všimla. Jaké specifické rysy mají japonské postavy?

Manga a anime kresba se od komixu a amerických pohádek liší kresbou. Celá anatomie je překopaná. Japonské animované ženské postavy mají nejvíce zvýrazněné ženské přednosti, mají hodně dlouhé nohy, v obličejových partiích nejvíce místa zabírají oči, tím je manga hodně výrazná. Japonci mají specificky nakreslené taky různé emoční výrazy v obličejích. **Mezi nejznámější japonské příběhy, co já osobně znám, patří Princezna Mononoke a Cesta do fantazie, která se mi mnohem více líbila, protože když jsem asi v osmi letech viděla Princeznu Monono-**

ke, měla jsem noční můry ještě měsíc. Yume, mohla bys nám udělat menší recenzi na tyto filmy?

CESTA DO FANTAZIE

Malá desetiletá japonská holčička jménem Chihiro se s rodiči stěhuje do nového města. Není z toho vůbec nadšená. Tatínek nemůže najít cestu k jejich domu a všichni se ztratí v lese. Na konci jedné cesty narazí na staré nádraží. Rodiče jsou jím nadšeni, a tak vezmou Chihiro a jdou se podívat dovnitř. Když projdou celým nádražím, uvidí za ním vesnici. V celé vesnici nikdo není, ale všude je spousta jídla. Rodiče se nikoho nezeptají a začnou všechno jídlo ochutnávat. Chihiro se prochází, ale jakmile se začne stmívat, ve vesnici se začínou objevovat divná stvoření a bytosti. Chihiro se poleká a běží za rodiči, ze kterých se už stala prasata. Zde její dobrodružství začíná.

Chihiro potká chlapce Haku a ten jí vysvětlí, že byli nezvaní hosté a že tato vesnice patří zlé bábě Yubaba, která zde vlastní velké lázně pro duchy a všemožná kouzelná stvoření. Haku jí zde domluví práci, aby Chihiro mohla odpracovat sobecký čin rodičů a aby se mohli všichni dostat zpět domů. Nakonec Chihiro pomůže i zlé bábě Yubaba, která se změní na hodnou, a bezpáteřnímu duchovi, který je v prostorách lázni zlý. Bohovi vody Hakuovi pomůže si vzpomenout, kdo vlastně je, ale hlavně zruší kletbu nad rodiči. Nakonec se vrátí domů a brána do světa fantazie se jí uzavře.

Film je dílem známého režiséra Hayao Miyazakiho, který má na svědomí i další velmi slavné filmy, i u nás známé, jako například Princezna Mononoke a Zámek v oblacích. Narodil se 8. 1. 1941 v Tokiu. Film má Hayaovu typickou kresbu a postava Chihiro je podle opravdové malé dívenky, dcery Hayaova kamaráda, která ho k tomu inspirovala.

PRINCEZNA MONONOKE

Za dávných časů, v divokých hvozdech Japonska se rozpoutal boj mezi rozrůstající se civilizací a lesními bohy.

Vesnici prince Ashitaka napadne zlý démon. Ashitaka ho zastaví, ale démon na něj přenesl svou kletbu, a tak musí Ashitaka opustit svou vesnici a vydat se do dalekých lesů pro pomoc. Dostane se do železného města paní Eboshi. Zde pozná vlčí princeznu Mononoke, která proti paní Eboshi bojuje. Mononoke už jako malé dítě našla vlčí bohyně a ujala se jí, proto si Mononoke nepřipouští, že by mohla být člověkem. Jenže paní Eboshi chce zabít boha lesa, aby už jí různé bůžci lesa nedělali problémy a ona mohla nadále těžit

rudu. Mezitím se rozpoutá válka mezi bohy lesa a armádou Eboshi. Ashitaka pomalu umírá, ale přidá se na stranu Mononoke a bojuje po jejím boku za les. Jenže Eboshi se podaří odseknout hlavu bohu lesa a ten ji hledá. Čehokoliv se dotkne jeho zbytek těla, to uhynie a jeho tělo se stále zvětšuje a zabíjí celý les, protože bůh lesa může jak živit brát, tak i dávat.

Když už to vypadá, že vše zanikne, Mononoke a Ashitaka vrátí hlavu bohu lesa a ten na oplátku vše vrátí zpět, přírodu udělá znovu čistou a krásnou, Ashitaka vyléčí smrtelné zranění a pomůže obnovit město paní Eboshi s tím, že tohle se už nebude nikdy opakovat, a s Mononoke se rozloučí, protože ona patří lesu a vlkům.

Film má nádherný nápad a krásný hudební doprovod. Zase vidíme Hayaovu kresbu a jeho kouzlo japonských pohádek.

Teď mě napadlo... Tvoje japonské jméno – Yume Ookami, co to znamená v překladu? A jak tě to napadlo?

Vždy jsem říkala, že jsem takový velký snílek, zjistila jsem si, že sen se v japonštině řekne Yume, z čehož vznikla má japonská přezdívka, poté jsem tuto přezdívku pojala už spíše za své jméno. Na celém světě má každý jméno a příjmení, a tak jsem přemýšlela nad tím, jaké budu mít příjmení. Miluji vlky a v nějakém mém otaku (blázen do anima, mangy a Japonska) životu se hodně používalo, že jsme démoni a démonci, takže jsem si řekla, že jsem vlčí démon, a vlk se v japonštině řekne ookami (ókami, ale radši používám verzi s dvěma o), tak vznikl celý můj pseudonym (krycí jméno, často vytvořené umělci - pozn. redakce) Yume Ookami, který už spíše považuji za své jméno.

Jak ses k anime dostala?

Cesta, jak jsem se k anime dostala, je taková velice zajímavá. Jednou, když mi bylo jedenáct, jsem byla asi měsíc nemocná a zrovna v tu dobu jsme si zavedli digitální televizi od O2, takže tam byly nové programy. Narazila jsem na Jetix a tehdejší A+ nyní je to Animax. Zde dávali různé anime a mně se to začalo líbit, a tak jsem se o to začala více zajímat. Pak už to jen pokračovalo k hledání jiných anime, stahování, učení se japonštiny a poslouchání j-rocku. Díky tomu jsem poznala spoustu různých přátel a různých míst, kam bych se normálně nedostala.

Jednou jsi nám v pokoji četla svoje příběhy. Byly velmi zajímavé. Například „Anděl s vůni jahod“, ten byl opravdu krásný, i když ten konec je poněkud drastický. Kde bereš inspiraci k psaní?

Svoji inspiraci většinou беру ve svém životě, je spousta věcí, které mě ovlivní. Většina příběhů je pravdivých, staly se mně, některé věci jsou přikreslené. Pamatuji si u jedné kraťoučkové povídky, že mě inspirovala věta z filmu X-men: Wolverine, kde se vypravuje o luně (měsíc) takový příběh a s touto větou se mi spojovala píseň od D - Birth (i když spojitost je nulová), jako postavu jsem vzala Asagi z D, a pak jednu smyšlenou a příběh byl o luně. Tak třeba takhle mě napadají příběhy, ale vždy je to jinak.

Děkuji převelice za jistě velmi vyčerpávací rozhovor a přeji mnoho sil do dalšího pořádní conu. A také přeji, abys našla další inspirace k psaní svých příběhů, které jsou úžasné.

-MišCA-

NANA

Pokud máte rádi romantické příběhy, nebo naopak milujete rockovou hudbu a drsný život, anime NANA je to pravé pro Vás. Příběh začíná ve vlaku na cestě do Tokia. Tam se setkájí dvě dívky,

kteří kromě stejného věku a jména nemají nic společného. Nana Komatsu neboli Hači je beznadějná romantička s talentem se zamilovat na první pohled, zato Nana Osaki jede do Tokia se snem stát se profesionální punkovou zpěvačkou. Přesto se ale skamarádí a začnou spolu bydlet a navzájem se podporovat v problémech s láskou a překonávají spolu různé překážky, které jim život přichystal. V seriálu hraje významnou roli hudba, od úvodní znělky až po závěrečnou nádherně podkresluje celý děj a dává mu tajemný nádech. Toto anime je na motivy mangy od autorky Yazawy Ai, která úžasně vykreslila život takový, jaký opravdu je. Osobně mě toto anime okouzlo a dokazuje, že kreslené seriály nejsou jenom pro děti.

-Pavliška-

Mrtvá nevěsta Tima Burtona

Příběh vypráví o Viktoru Van Dortovi a Viktorii Everglotové. Jejich rodiče se domluvili na svatbě, aniž by se snoubenci kdy spatřili. Pro obě rodiny je to přínosem. Bohatí Van Dortovi, kteří obchodují s rybami, vždy chtěli být urození. Naopak zchudlí aristokraté Everglotovi chtějí za každou cenu peníze. I když jim sňatek připadá pod úroveň, kvůli penězům to rádi udělají. Viktor se nejdříve ženit nechce, ale když pozná Viktorii, ihned se do ní zamiluje. Poté následuje nácvik svatebního slibu. Viktor je tak nervózní, že splete, co může, a ještě podpálí šaty budoucí tchýni. Kněz ho vykáže z místnosti a nesmí se vrátit, dokud si to pořádně nenacvičí. Odebere se do lesa, kde mu to najednou jde, a z celého rozjaření nasadí prsten na údajný kořínek. Jenže to nebyl kořínek, ale prst mrtvé nevěsty. Ta ho odnese s sebou do podzemí, kde se Viktor dozví její příběh. O svatební noci na žádost svého ženicha odešla do lesa, kde na něj čekala. Nikdo stále nešel a nakonec byla jen tma a ona byla mrtvá, a tak stále čeká na ženicha, který by dodržel své sliby. A najednou začíná Viktorova pouť světem mrtvých a snaha o návrat ke své milé, která má být provdána za sira Barkise, jenž se nějakým způsobem přichomýtnul na svatbu a využil příležitosti k dalšímu sňatku. Myslí si, že dostane věno a manželku zabije, jako zabil svou předchozí. Nakonec se vše vyřeší. Barkis se napije vína věků a zemře, protože víno věků ihned usmrtí živého člověka. Emily se naplní osud a promění se v roj motýlů.

Tento film byl natočen v roce 2005 a režíroval ho geniální režisér, scénárista, herec, producent, spisovatel a výtvarník v jedné osobě Tim Burton. Mezi jeho další díla patří Karlík a továrna na čokoládu, Ukradené Vánoce Tima Burtona, Stříhoruký Edward nebo nové podání příběhu Alenka v říši divů. Ve filmu můžeme vidět jakousi ironii. Svět živých je laděný do tmavých barev a je poněkud mrtvý, nic se tam pořádného neděje, žádný rozruch, vše je takové uhlazené. Naopak ve světě mrtvých to jen žije. Všichni tam popíjejí, radují se, zpívají a celý svět je laděný do veselých barev.

-MišCA-

DUBSTEP

Pozdní večer. Velice chladný. Kráčím ulicí lehce dezorientovaný. Slyším jen lehké praskání čerstvého bílého poprašku na silnici, do kterého se otiskují mé stopy. Vše jako by spalo. Vcházím do nenápadného domu na konci ulice. První lehký závan teplého vzduchu mi vráží úsměv do tváře. Zavírám za sebou dveře a sestupuji po schodech do jakéhosi hlubokého sklepa. Srdce mi jen vyskočit. Tma se prohlubuje. Už něco slyším. Se schody dolů se zvuk stupňuje a postupně se přidává chvění celého těla. Poslední schod. Předemnou kovové dveře. Ten zvuk je tak intenzivní. Napětí jen stoupá. Otvírám. A jsem oslněn... Vítejte ve světě jménem Dubstep.

Tak takhle se dá poeticky popsat příchod na dubstepovou akci. A abychom nechodili dlouho kolem horké kaše, napsal jsem tento kratší článek, ve kterém se vám budu snažit přiblížit, co to vlastně Dubstep je. Jde o žánr elektronické taneční hudby, která má své kořeny na počátku roku 2000 v Londýně, a patří do tzv. *UK Garage scény *(žánr elektronické hudby, který se v letech 1998 rozdělil na 2Step, Grime, Dubstep a Bassline House, označení Speed Garage se po roce 2000 používá jen sporadicky). Dubstep je zřejmě zvukově nejpodobnější právě původnímu stylu Speed Garage. Odlišnost spočívá zejména v důrazu na hudební experimentování, proto bývá Dubstep nejčastěji instrumentální, podobně jako Grime. Dubstep a Grime jsou často směřovány. Největší rozdíl je v rychlosti, zatímco Dubstep se pohybuje mezi 130 - 140 BPM, Grime má rychlost nad 140 BPM (BPM - beats per minute, údery za minutu). Důraz na bassy, s pomalými rytmy zní velice temně, nenechte se však zmást, v dubstepu můžeme slyšet

prvky od techna až po jazz. Dokáže nacucat jakýkoliv zvuk. Vyvíjel se postupně redukovanou 2Stepovou rytmikou (2Step je styl původně vyvinutý jako jeden z podstylů UK Garage, je založen na lehcce nepravdivém breakbeatovém nalomeném rytmu), až na klasický, velmi pomalý beat s hodně rychlými perkusivními stopami a hodně hlubokými subbassy. A tím se liší od jiných stylů elektronické taneční hudby jako je např. House. V posledních letech lidé jako Skream přiblížili Dubstep více dnb nebo breakbeatu. Dubstep je pro mě něco, bez čeho ráno nevstanu. A na mejdanech vám subbassy zpřeházejí obsah střev a z atmosféry vám běhá mráz po zádech. Pokud chcete někam na Dubstep, doporučuji Prahu (Club Cross), kde jsou dubstepové noci již zcela normální. Samozřejmě ještě větší zážitek budete mít při návštěvě Londýna, otce Dubstepu, plného klubů, kde jsou o mnoho pompéznější mejdany. Například nedávná velká akce s názvem „Why not?“ stála určitě za to.

Pokud vás tento hudební styl zaujal, tady máte pár českých a zahraničních producentů. Myslím že váš YouTube si s tím už poradí.

Zahraniční producenti: Benga, Skream, Caspa, Rusko, Bar 9, Coki, Datsik, Koan Sound, Hatcha, Borgore, Digital Mystikz, Youngsta, Kromestar a mnoho dalších... Čeští producenti: Dj Side9000, ANS, MATOA

A úplně na konec nějaké ty odkazy:

dubstepforum.com, Dubstep.fm
dubstepforum.cz

Jakub Vaněk, 3.S

KRAFTWERK aneb legenda elektronické hudby

Vážení čtenáři, milí žáci. Jsem rád, že mám tu příležitost Vám napsat o této nepříliš známé hudební skupině, protože bez ní bychom si asi těžko mohli poslechnout techno muziku, jak jí známe dnes.

Kraftwerk (v překladu elektrárna) je německá skupina hrající elektronickou hudbu. Byla založena roku 1969 v Düsseldorfu dvojicí studentů hudebního inženýrství Ralfem Hütterem a Florianem Schneiderem, kteří jsou považováni za leadery skupiny dodnes. Avšak slavnější se skupina stala jako čtveřice s Wolfgangem Flürem a Karlem Bartosem. Je třeba zmínit, že složení Kraftwerk krom samotných leaderů se velmi často měnilo. V roce 2009 však elektroničtí pionýři (jak se jim přezdívá) oznámili odchod jednoho z hlavních členů a to Florianu Schneidera, který se na stará kolena odebral na sólovou dráhu. Na jeho pozici poté dosadili jejich dlouholetého videoinženýra Stefana Pfaffeho.

Diskografie:

První album pánů z Düsseldorfu bylo album s jednoduchým názvem Kraftwerk (1971). Toto album ještě s druhým (Kraftwerk 2 - 1972) je považováno za klenoty elektronického žánru. Avšak vrchol byl teprve před nimi. Třetí album s názvem Ralf and Florian (1973 - podle zakladatelů) se naopak moc velké oblibě netěšilo. Na rozdíl od prvních dvou alb, kde vůbec poprvé v historii zazněly pokusy udělat z elektronických zvuků a flétny náležitou futuristickou hudbu, třetí album nepřineslo až tak výrazné a dobré melodie.

Převrat přišel s deskou nazvanou Autobahn (1974 - dálnice), která se stala velkým hitem, a sláva skupiny poprvé začala prosakovat skrz německé hranice. Zvláštností krom uhlazených, pěkně do sebe zapadajících tónů, které daly směr dnešnímu trancu, bylo při stejnojmenné titulní písni vrčení motorů jedoucích automobilů, které speciálně do písni nahrával sám Ralf Hütter ze svého Volkswagenu.

Další velmi populární deskou je Radio-Activity, jež poukazuje na tehdejší situaci s jadernými elektrárnami a především nehodou v Černobylu, která svým zářením zabíjí místní lidi dodnes. Následovalo album Trans-Europe Express (1977), které oslavuje moderní technologie a tehdy největší evropský rychlovlak. Stalo se ale populárním až dlouho po vydání.

Avšak deska The Man-Machine (1978) je absolutním vrcholem tvorby této úžasné skupiny. Je věnovaná počtům robotickým technologiím, které se tehdy začaly velmi rozšiřovat. Díky tomu si kapela zvolila a do dnešní doby má robotickou image. Nejlepší skladby tohoto alba jsou The Robots a The Man-Machine, které jsou tak technicky dokonalé a futuristické, že v dnešní době byste asi jen těžko v tomto žánru hledali konkurenta.

Skupina se v té době věnuje koncertování a hledá inspiraci pro nadcházející album Computer World, které vychází tři roky po The Man-Machine. Album je považováno za ještě technicky dokonalejší než jeho předchůdce, a je zaměřeno na téma počítačových technologií, které v tu dobu začaly být velmi populární. Singly Computer World a Pocket Calculator se umístily na 4. a 15. místě světové hitparády.

Další album Electric Cafe už není tolik populární jako předchozí desky, ale na kvalitě zvuku určitě neztrácí. Je to výběrné album, mírně se vrací k robotickým technologiím, ovšem zaměřené spíše na běžné stroje, jako je např.

telefon. Z tohoto alba vyšla perfektní písnička s názvem Music Non Stop, kterou pravidelně Kraftwerk hrají na svých vystoupeních jako poslední. Slouží jako taková píseň na rozloučenou. Deska vyšla roku 1986.

Roku 1991 po dlouhé odmlce přichází album se všemi největšími hity kapely, ovšem remasterovanými moderními hudebními nástroji do moderní podoby.

V tuto chvíli Kraftwerk na velmi dlouhou dobu přestali vydávat desky a soustředili se na remasterování pro jiné projekty a skupiny. Občas i koncertovali.

Téměř po dvanácti letech skupina vydává k příležitosti stého výročí Tour de France tzv. Tour de France Soundtracks. I toto svědčí o významnosti Kraftwerk.

Specialitky:

Každé album skupiny vždy vyšlo ve dvou jazykových verzích. A to v anglické a německé.

Roku 2004 vyšla v krásném boxsetu limitovaná edice všech alb skupiny, navíc kompletně remasterovaná. O edici, která čítala 1000 kusů, byl takový zájem, že se na rok 2009 plánuje znovuvydání této kolekce s názvem The Catalogue.

Kraftwerk vydali dokonce Live DVD ze svého turné z roku 2004. DVD nelze nic jiného než vřele doporučit a zaručuji Vám, že podobné vystoupení jste ještě neviděli. DVD se jmenuje Minimum-Maximum.

Závěrem bych chtěl říci, že Kraftwerk budou v zimě 2009 připravovat po dlouhé době nové album. Je skvělé vidět, že kapela je stále produktivní a dokonce v létě příštího roku chce vyrazit na světové turné. Doufám, že dorazí i sem k nám a již popáté ukážou Čechům, kde se skrývají kořeny elektronické muziky.

Tato skupina mi dala jakousi inspiraci. Nikdy dříve jsem neslyšel něco tak futuristického a tak vzrušujícího. Jde o opravdu ojedinělou skupinu, vždyť vznikla před téměř čtyřiceti lety! Začali hrát s vizí, že hudba jim podobná bude v dnešní době standardem. Opak je pravdou. Kraftwerk jsou a zřejmě ještě dlouho budou absolutní špičkou ve svém žánru, a o tom se mnoha kapelám, ať už stejného, či jiného žánru, ani nesnilo. Ať žijí elektroničtí pionýři, ať žijí Kraftwerk!

Petr Berger, 1. P

HRÁČŮV SPECIÁL

Vítám vás, pokud vás toto téma zaujalo. Čtěte bych se věnovat hrám, které již vyšly, a tudíž vás zde trochu nalákat.

Call of Duty Modern Warfare 2

Tento nový díl od studia Infinity Ward vás novu přenesou do víru moderních bitev.

Podíváme se na teroristické skupiny do zemí Emirátu, ale i na velice ledová místa.

Od prvního dílu se tedy moc neliší. Grafická stránka dostala upgrade, ovšem HW nároky se zdají být vyšší. Ale jak je známo z prvního dílu, nemusíte mít kruté dělo, abyste si tuto hru zahráli. Co se týče multiplayeru, zde by se už našly zápory. Tentokrát se CoD spojilo se známým programem zvaným Steam. Bohužel na první pohled je systém velice chaotický a

co se týče možností, tak těch tu bohužel taky moc není. To zase vyvažují nové módy, jako je například Mise Coop, kde hrajete se svými kamarády proti UI.

Minimální konfigurace: Windows XP SP2 / Vista / 7, Intel Pentium 4 3.2 GHz / 1.8 Duo Core / AMD Athlon 64 3200+, 1 GB RAM, 16 GB free HDD space, 256 MB nVidia GeForce 6600GT / ATI Radeon 1600XT, DirectX 9.0c compliant Sound Card, DirectX 9.0c

Již druhou dvojku v názvu nese Left 4 Dead. Tento fanoušky ne moc dobře přijatý druhý díl byl ohlášen teprve pár měsíců po vydání prvního dílu, což byl od studia Valve nepochopitelný tah. Ovšem první díl byl kritikou velmi pozitivně ohodnocen a druhý díl nezůstal daleko. Pro nového hráče je tato hra plná různých druhů zombie a zbraní, je zde několik různých map a čtyři nové charaktery. Tento survival horor je ve stylu „dojděte z místa A do místa B“. Zdá se to sice velice nudné, ale není. Ba naopak, různé módy a několik druhů speciálních zombie dodávají hře nesmírný úspěch. Můžete zkusit například kampaň a nebo si vyzkoušet síly v módu versus, kde se postavíte 4 na 4. Grafická stránka je opět krásná na oko a HW nároky na výkon jsou taky pěkné. Jediný zápor, co by se dal vytknout, je pro staré hráče L4D 1 málo inovací, což pro ně dělá jen pře-dražený datadisk.

Toto vydatné RPG od studia Bioware má úspěch již zaručený díky prvnímu dílu. RPG v budoucnosti, které pokračuje v dějové linii prvního dílu, bude o něco temnější a nebude to hra pro holčičky. Zaručené jsou bohaté dialogy, které můžete v půlce ukončit tím, že se zlostíte skopnete tázaného člověka ze srázu. Galaxie také nezůstává pozadu, plno nových a vylepšených planet a vedlejších úkolů doplňuje nová planeta Omega, kde se schází spodina galaxie. Nové rasy, zbraně a partáci vás očekávají v této ultimátní strategii. Hlavním tahákem je také pokračování v uložení pozici z prvního dílu, kde i sebemenší rozhodnutí zde bude mít vliv.

Star Wars: The Old Republic

Do této nové MMORPG hry od studia BioWare je vkládáno mnoho nadějí, je teprve ve vývoji a už takhle vyvolala velký humbuk hráčům MMORPG. Jak již název napovídá, půjde o tematiku ze světa Star Wars. Příběh se odehrává před filmovými adaptacemi, a tak se zde děj vyvíjí nespoutaně. Frakce jsou zde dvě, Sith Lords a Jedi order. V nich očekávejte ještě různé classy u Sithů, například sith a bounty hunter a u Jediů, například troop a jedi. Herní svět by měl být velice velký a propracovaný a jeden z největších taháků, vše bude nadabované. To znamená žádné dialogy jako ve známém World of Warcraft, kdy vám prostě NPC bezhlasně napsal na papír: Bežte plnit úkol. Na hře se dělalo nějakých pár let, ovšem až teď se ladí samotná hratelnost. Ostatní se již vyznačuje typickým MMORPG, plní se mnoho úkolů, lokace, sbírání zkušeností a samozřejmě vašeho vybavení. Sice se ovšem již mnohokrát říkalo, že nová MMORPG srazí z trůnu World of Warcraft. Ovšem o této hře, by se dalo mluvit s přesvědčením jako o novém králi MMORPG. Očekávaná doba vydání - podzim 2010.

*Famele, Draenei – priest,
známý jako Tomáš Prokůpek*

Robert Louis Stevenson Podivný případ doktora Jekylla a pana Hyda

Příběh vypráví o doktoru Jekyllovi, jenž objevil přípravek, po kterém se navenek ukáže „druhé já“. Pokaždé, když doktor pozřel dávku, změnil se v pana Hyda, velkého bručouna bez jakýchkoliv morálních zábran. Změna proběhla celkově. Ze statného, mírumilovného doktora se stal člověk menšího vzrůstu se sklonem ke špatnosti. Doktora tato proměna tak nadchla, že poté zvyšoval a zvyšoval dávky. Někdy zůstal Hydem i několik měsíců.

Jednou se však pan Hyde vzepřel. Zrovna, když byl Jekyll panem Hydem, Hyde utloukl člověka k smrti, byl to sir Danvers Carew. Jakmile si Jekyll uvědomil, co se stalo, zamkl přípravek do zásuvky v pracovně a poté si ho už nevzal. Touha po dobrodružství byla však silnější, a tak si dal další dávku. Jenže se stalo, že se doktor změnil sám od sebe i bez podání léku a najednou tu byla otázka, co s tím? Hyde byl vrah a domů nemohl. Služebnictvo by ho udalo. Napsal tedy svému příteli dr. Lanyonovi. Požádal ho, aby došel do jeho pracovny a odnesl z ní zásuvku i s jeho obsahem a ponechal si ji u sebe. Poté si pro zásuvku měl přijít jistý pán. Okolo půlnoci na Lanyonovy dveře

někdo zaťukal. Byl to Hyde, který si přišel pro zásuvku. Lanyon měl spoustu otázek, proto si Hyde vzal přípravek a ukázal svoji pravou tvář. Lanyon zděšený tím, co se stalo, zřekl se svého přítele Jekylla a už ho nikdy nechtěl vidět. Po nějaké době onemocněl a zemřel. Nechal tu dopis pro advokáta Uttersona, společného přítele Lanyon a Jekylla, s textem na obálce: „Důvěrně - jediné do rukou J. G. Uttersona a v případě, že by zemřel dřív než já, zničit nepřetčené“.

Utterson nechápal, co se stalo mezi Jekyll a Lanyonem. Snažil se navštívit Jekylla, ale ten k sobě nikoho nepouštěl. Jednou za advokátem přiběhl celý vyděšený Jekyllův sluha Poole a táhl Uttersona do Jekyllova domu. Tam se snažili dostat do doktorovy pracovny, ale marně. Jekyll je varoval, ať tam nechodí. Nakonec vše utichlo. Když se jim to povedlo, našli v pracovně jen mrtvé tělo Hyda a dopis napsaný Jekylllem, kde všechno vysvětluje.

POSTAVY:

Doktor Henry Jekyll je dědicem velkého jmění, obdařený výtečným nadáním. Měl velké sklony k zábavě, ale jelikož musel hájit své jméno, držel své choutky v tajnosti. Objevil přípravek, po kterém mohl naplno žít druhý život. Proto ho tolik lákalo být někým jiným. Klidně mohl být přes den Jekyll a v noci Hydem, kdyby mu jeho dvojíctví nepřerostlo přes hlavu. Měl přítele Uttersona a Lanyon.

Pan Edward Hyde je „druhé já“ doktora Jekylla. Jekyll je statný muž s úctou k pravidlům, člověk na úrovni a Hyde je shrbený, postavou menší, bez jakýchkoliv zábran s touhou riskovat a provádět různé neplechy. Pro Jekylla to bylo něco zajímavého. Když se podíval do zrcadla, uviděl své druhé já. Nakonec se Hyde Jekylla natolik zmocnil, že Jekyll si raději vzal život, než by tuto „stváru“ nechal volně žít.

Doktor Lanyon má také své jméno. Je to postarší pán s morálními zásadami. Přítel Jekylla a Uttersona, a proto ho Jekyll požádá o pomoc, když je v nouzi. Jenže Lanyon nepochopí, proč něco takového mohl Jekyll udělat (nechat se dobrovolně přeměňovat), a tak se přítele zřekne.

Advokát J. G. Utterson je rovněž člověk na úrovni, který, jak se zdá, se snaží pro přátele udělat co nejvíce. Nakonec se dozvídá pravdu.

Poole je sluha v domě doktora Jekylla. Je velmi poslušný a pro pána by udělal mnoho. Jekyll ho bere skoro jako přítele a velmi si ho cení.

„...a jednoho proklatého večera jsem v pozdních hodinách ty součástky smíchal ve skleněném poháru, pozoroval jsem, jak přitom vírou a jak se z nich kouří, a když vřeni ustalo, s odvážným zápalem jsem tu kapalínu vypil.

Přepadly mě ukrutně bolestné křeče: lámání v kostech, smrtelné mdloby a duševní hrůza taková, že ji snad nepředčí ani úzkost v hodině rozednění nebo smrti. Pak ta muka začala rychle polevovat a přišel jsem zas k sobě, jakoby po nějaké těžké nemoci. Měl jsem podivné pocity, nějak nepopsatelně nové, a právě pro tu novost neuvěřitelně příjemné. Cítil jsem se tělesně mladší, lehčí, blaženější a uvědomoval jsem si, že se mne v nitru zmenšuje opojná bezstarostnost, v obraznosti mi závrtnou rychlostí kolotaly víry

smyslných představ, má duše jako by se byla uvolnila z pout odpovědnosti a zkoušela neznámý, ale nikoli nevinný pocit svobody. Sotva jsem začal dýchat tím novým životem, ihned jsem poznal, že je hříšnější, desateronásobně hříšnější,...

ZAJÍMAVOSTI:

Autor se inspiroval pravdivou legendou o člověku jménem William „Diákon“ Brodie, který žil dva životy. Přes den byl radní a přes noc byl hazardním hráčem a lupičem velkého kalibru. Stevenson se inspiroval pouze rozporem mezi dobrosrdečným, váženým členem společnosti a prohnáním darebákem v jedné osobě. Příběh je založen na zlu, které je v každém z nás. Tato podvojnost se stala námětem mnoha dalších děl a stejně jako Jekyll nemohl zvítězit nad Hydem, tak podobně nemohl zvítězit Faust nad Mefistem aj. Další zajímavost je ze života Brodieho. Nakonec byl dopaden a byl pověšen na šibenici nového druhu, kterou sám dříve sestrojil. Po jeho smrti se začaly „šuškat“ legendy, že oběšení přežil díky železnému límci či kovové trubici zasunuté v krku. Po deseti letech nabíraly legendy na stále větší váze, a tak úřady přistoupili k exhumaci. Nejen, že se nenašlo tělo, ale nenašla se ani rakev.

ZHODNOCENÍ:

Dílo se mi velice líbilo. Tuto knihu mi doporučil kamarád. Jakmile jsem se pustila do čtení, nemohla jsem se od knihy odtrhnout. Celá kniha je zahalena do tajemného sukna. Nemůžete přestat číst, jelikož vám zvědavost nedá spát. Po každé kapitole vás napadne několik otázek, na které, jak doufáte, najdete odpověď v další kapitole. Celé je to tak uchvacující, tajemné, poutavé. A když konečně zjistíte pravdu, je vám líto, že příběh skončil. Už v polovině příběhu jsem měla jisté tušení, že pan Hyde a doktor Jekyll musí být nějak propojeni, spojeni. Někdy dříve jsme se s kamarádem bavili o schizofrenii, a proto jsem měla toto tušení. Dílo bych doporučila každému, kdo rád hledá něco v tajemnu, neznámu. Kdo se pokouší najít pravdu. A jsem si jistá, že každého tato kniha vtáhne do sebe.

O AUTOROVI:

Robert Louis Stevenson se narodil 13. 11. 1850 v Edinburku. Studoval podle rodinného vzoru na Edinburské univerzitě techniku, ale záhy přestoupil na práva, která dostudoval v r. 1875. Ani právníká kariéra však středního mladíka trpícího tuberkulózou, který si křestní jméno „Lewis“ změnil na francouzské „Louis“, nelákala. Od dětství, které z velké části prostonal, miloval příběhy a toužil po cestování. Po škole proto podnikne několik cest po Evropě, z nichž uveřejňoval zápisy a eseje v různých časopisech. Ve Francii se seznámil s Američankou Fanny Osbournovou, a přestože byla v té době již vdaná, rozhodl se při prvním setkání, že se s ní ožení. Jeho prvním románem byl „Ostrov pokladů“ (1883), proslavila ho ale až o tři roky později novela „Podivný případ dr. Jekylla a pana Hyda“. V r. 1888 podnikl i s rodinou tříletou plavbu do jižních moří. Tichomořský ostrov Samoa a jeho obyvatelé si oblíbil natolik, že se zde usadil. Angažoval se v místních záležitostech a pokračoval v literární tvorbě (např. Faleánské pobřeží) až do své smrti ve věku 44 let (3. 12. 1894)!

-MišCA-

Ráda bych vás pozvala do vynikající kavárny, čajovny a také tak trochu restaurace jménem Siesta. Jak již název napovídá, je toto místo hlavně pro odpočinek. Každé zařízení, které má určitou úroveň, ne žádné cigaretou zapáchající hospody, jistě určuje svou kvalitu nejen tím, čím bychom mohli zaplnit svůj žaludek, ale také prostředím a celkově, jak na nás její okolí působí.

Při první návštěvě jsem zůstala stát na kraji místnosti a jen jsem se udiveně rozhlížela. Hned při vcházení mi do nosu vlétly všechny možné vůně, vůně kávy, právě připraveného čaje, čokolády, mnoha zákusků a zároveň nějaká příjemná vůně toho prostředí, velmi zvláštní. Nedokázala jsem z ní rozpoznat, co mi tato vůně připomíná. Jestli to byla směsice všech vůní, nebo nádech nějakého vonného aroma, to jsem nevěděla. Když jsem vstoupila dovnitř, začala jsem se kolem sebe rozhlížet. Celá místnost byla laděna do takových teplých barev, až poněkud podzimních. Oranžová, hnědá, to byly dominantní barvy pokoje. Jakmile jsem se posadila, přišel číšník, velmi zajímavý to mladý muž. Do rukou se nám poté dostal jídelní a nápojový lístek, kde jsme mohli najít všechny možné druhy nápojů a mnoho dobrot, které potěší každý mlsný jazyček. Vřele doporučuji „pohár s čerstvým ovocem“. Většinou jsem si pod tímto názvem představila tři kopečky, ne-li dva, zmrzliny, ovoce z kompotu, mandarinka, rozmáčené třešně, občas kus rozleželých jahod, ale tento pohár mě opravdu překvapil. Okolo tří nebo čtyř kopečků vynikající zmrzliny se lesklo čerstvé ovoce, lahodné kousky jahod, hroznového vína, banánu a dalších. Dále bych vám doporučila banán v čokoládě, který je doplněn o šlehačku, a pozor čokoláda

je v tekuté podobě a ne předem namočený banán se ztuhlou čokoládou. Osobám, jimž chutná sladké ve velkém, by se dal nabídnout například „pohár s karamellem a oříšky“ (mám dojem, že se to tak nazývalo). Mezi další pochoutky patří jistě palačinky na mnoho způsobů. V sekci nápojů bych poukázala na různé druhy čajů. Mně osobně byly nabídnuty tyto druhy – pomeranč, lesní směs, vanilka, máta a dále jsou tu, myslím, i zelený a černý čaj. Po objednání mi byl přinesen nerezový tác, na němž byl položen šálek s podšálkem, sušenka, cukry, lžička, pytlíček, ve kterém se nacházel trojhranný sáček s obsahem různých přísad, aby čaj byl nejlahodnější, a nakonec konvička. Malá, porcelánová konvička s horkou vodou, do níž se vložil sáček s čajem. Miluji vůni louhovaného čaje. Při každém otevření konvičky jsem ucítila příjemnou vůni. Hm, jak ráda mám vůni čaje. I teď při psaní recenze cítím tu nádhernou vůni pomeranče a zajímavého koření, jako by na nás dýchl orient. Jakmile naléváte čaj, máte příjemný pocit, takový vznešený. Kamarádi mi na to řekli, že vypadám jako čínský mistr. Nejlepší na tom je, že jedna konvička vám vyjde tak na tři šálky, což je dost myslím si, protože jinde jsem dostala hrnek, v němž byl sáček a hotovo. Takhle si podle chutě můžete stále přilévat teplý čaj. Nejzajímavější je cena, za takovýto skvělý čaj zaplatíte pouze 20,- Kč. Mezi oblíbené nápoje mých spolužáků a mé samozřejmě také patří káva. V kavárně si můžete vychutnat hned několik druhů. Pro osoby závislé na čokoládě (mezi ně patřím i já) tu mají skvělou „pravou horkou čokoládu“.

A tak neváhejte a navštivte tuto kavárnu. Potkáte ji, když půjdete směrem k Domu kultury ulicí vedoucí z náměstí okolo Finančního úřadu. Najdete zde klid a odpočinek. Poslechnete si příjemnou hudbu a ještě budete obslouženi skvělou obsluhou. Myslím, že si tu každý najde to své, a jistě to bude příjemně strávené odpoledne či večer.

-MišCA-

UNICEF (Dětský fond OSN) je hlavní světovou organizací, která se zabývá ochranou a zlepšováním životních podmínek dětí a podporou jejich vývoje.

UNICEF pracuje s komunitami i vládami ve 157 zemích světa, abychom těm nejpotřebnějším poskytli okamžitou humanitární pomoc i dlouhodobý rozvoj v oblastech zdravotní péče, vzdělání a ochrany dětí.

Tato celosvětová organizace umožňuje široce využít znalostí a zkušeností spojených s pomocí dětem, zatímco stálá přítomnost v místech pomoci znamená, že jsme připraveni okamžitě zasáhnout v případě potřeby.

Programy na pomoc dětem nejsou financovány z rozpočtu OSN, ale výhradně z dobrovolných příspěvků a prodeje pohlednic a dárového zboží s logem UNICEF.

Veškerá činnost UNICEF je vedena přesvědčením, že péče o děti a jejich zdravý vývoj (výživa, přístup k nezávadné vodě, očkování, vzdělávání, ochrana dětí před jakýmkoliv vykořisťováním) jsou základní podmínkou rozvoje lidstva. UNICEF byl založen s cílem podílet se na vymýcení překážek, které staví dětem do cesty chudoba, násilí, nemoci a diskriminace. Jsme přesvědčeni, že společně můžeme přispět k šíření lidskosti. UNICEF prosazuje opatření, která dětem umožňují co nejlepší start do života, protože správná péče v raném věku je nejdůležitějším základem pro budoucnost člověka. UNICEF podporuje vzdělávání dívek. Zajímá nás, aby se jim – stejně jako chlapcům – dostalo alespoň úplného základního vzdělání.

UNICEF se zasazuje o to, aby byly všechny děti proočkovány proti základním dětským chorobám a aby byly dobře živeny, protože je nepřijatelné, aby děti trpěly nebo umíraly z důvodů, kterým lze předcházet.

UNICEF je aktivní v prevenci šíření HIV/AIDS mezi mladými lidmi, protože je možné je před tímto rizikem ochránit. UNICEF pomáhá dětem a rodinám postiženým HIV/AIDS prožít život důstojně.

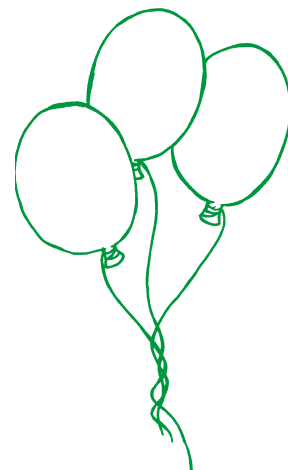
UNICEF zapojuje všechny do budování bezpečného prostředí pro děti.

UNICEF pomáhá a je připraven pomáhat v krizových situacích a kdekoli tam, kde jsou děti v ohrožení, protože žádné dítě by nemělo být vystaveno násilí, zneužívání a vykořisťování.

UNICEF znamená víc než jen 7000 lidí pracujících ve 157 zemích na celém světě. UNICEF je Dětský fond Organizace spojených národů.

Pro UNICEF pracuji už druhým rokem a tato práce mi připadá velmi zajímavá. Kdyby měl kdokoliv zájem se zapojit nebo přispět, ať mě vyhledá ve škole.

Petra Šulcová, 3.S

Chcete získat výjimečné dovednosti, které ovládá jen opravdová hrstka lidí? Chcete se stát člověkem, který dokáže v pravou chvíli ochránit sebe a své blízké? Člověkem, který se dokáže postavit agresorovi?

Věříte, že je v dnešní době zapotřebí, abyste měli vy nebo vaše děti šanci bránit se v krizových situacích a učit se jim předcházet?

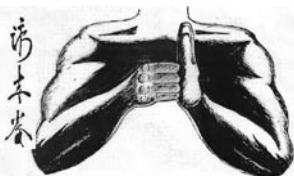
R.B.S. - Reálná bojová sebeobrana

Pokud ano, bude nám ctí přivítat vás na našich výukových hodinách i každého dalšího slušného člověka, který se chce rozvíjet po tělesné a duševní stránce. Ale i vás, kteří se chcete prostě jen zdravě a účelně hýbat, nebo se odreagovat od každodenních starostí. To je skutečně už jen na vás samotných. Někteří se pak s naší pomocí mohou dokonce stát opravdovými mistry bojového umění. Dovolte nám prosím ukázat vám, že náš koncept výuky je postaven tak, aby jej s trochou dobré vůle zvládl každý z vás. Ženy nevyjímaje. Naopak. Velkou část našeho systému kdysi vymyslela žena. Žena, která ve své době porážela a vyučovala bojovému umění muže.

V průběhu následujících let pak další čínští mistři tento systém zdokonalovali podle potřeb dané doby. A zároveň jej předávali pouze vybraným lidem. Převážně z řad své rodiny a příbuzenstva. Byl tedy přísně utajován. Neasijskému světu jej pak jako první představil žák velmistra Yp Mana. Uznávaný bojovník Bruce Lee. A doslova tím vyvedl z míry mistry ostatních stylů. Teď máte možnost učit se i vy tento systém upravený pro dnešní realitu. Budeme se těšit na vaši návštěvu.

Kontakt tel. 774897951, e-mail: Waldemar-Kotmel@seznam.cz, výuka: pondělí - středa 17-19 hodin, tělocvična v areálu bývalých kasáren Rumburk

Můj názor na R.B.S

Ano, tehdy jsem se o tom sportu dozvěděla stejně tak jako teď vy. Ze začátku to chtělo trochu trpělivosti, ale trénink od tréninku byl lepší, zábavnější a těžší. Myslela jsem, že se nikdy nenaučím to, co trénovali ostatní, zdálo se mi všechno těžké. Nicméně jsem každý další trénink pocítovala zlepšení, při kterém mi pomohli ostatní, ale hlavně trenér W. Kotmel. Jeho přístup k výuce je výborný. Vždy, když jsem něco nechápala, mi pomohl a vysvětlil, co dělám špatně, ale i správně. Za pár měsíců jsem se hodně věcem přiučila. A vím, že je cesta ještě dlouhá, než se i já stanu výbornou v REALNÉ BOJOVÉ SEBEOBRANĚ. Ale můj cíl je dosáhnout co nejlepšího výkonu a dokázat, že to zvládnu. Proto jsem k této nabídce napsala svůj vlastní názor, jak to vidím já, žákyně bojového umění, abyste nečetli jen charakteristiku a fakta, ale i názor někoho, kdo se tomu věnuje.

Tímto vás i já oslovuji, abyste se přišli podívat a přidali jste se k nám.

-Smíšek-

BOJOVÉ UMĚNÍ TAEKWONDO

Taekwondo je jméno jednoho z nejvíce propracovaných korejských bojových umění. Nejdříve bylo stvořeno pro vojenské účely, potom přizpůsobeno pro civilní potřebu. Zakladatelem taekwonda je korejský generál Choi Hong Hi. V současné době bývá taekwondo spojováno spíše s moderní sportovní disciplínou, která si získala oblibu u mnoha cvičenců po celém světě. Všechny činnosti v taekwondou jsou založeny na myšlence obrany jedince proti předpokládanému nepříteli, proto jej lze stručně charakterizovat jako

bojové umění, které používá ruce, nohy a ostatní části těla k odvrácení útoků protivníka. Moderní taekwondo obsahuje množství prvků příbuzných s ostatními styly asijských bojových umění (karate, thaibox, atd) ale zároveň má svá výrazná specifika, která ho činí jedinečným. Vlastní trénink moderního taekwonda dělíme do čtyř základních skupin, kde se procvičované techniky od sebe navzájem liší. Jsou to Kyorugy (zápas), Poomse (sestavy, souborná cvičení), Kyokpa (přerážecí techniky) a Hoshinsul (sebeobrana).

Každý žák taekwonda mívá své opasky, které reprezentují odlišnou technikou svého nositele. Černý pás představuje nejvyšší (mistrovský) stupeň-DAN, ostatní barvy pak žákovské stupně - KUP: 10. KUP - BÍLÝ, 9. KUP - BÍLÝ s žlutým proužkem, 8. KUP - ŽLUTÝ, 7. KUP - ŽLUTÝ s zeleným proužkem, 6. KUP - ZELENÝ, 5. KUP - ZELENÝ s modrým proužkem, 4. KUP - MODRÝ, 3. KUP - MODRÝ s červeným proužkem, 2. KUP - ČERVENÝ, 1. KUP - ČERVENÝ s černým proužkem, pak dále 9 mistrovských DANU-černé.

Něco málo k historii

V roce 1973 byla v jihokorejském Soulu založena Světová federace taekwonda (The World Taekwondo Federation - WTF), která je od té doby řídicím orgánem tohoto sportu. V současné době má WTF 173 členských zemí a mívá více než 50 milionů cvičenců. V roce 1994 bylo zařazeno olympijským výborem do programu letních olympijských her jako oficiální sport pro LOH v roce 2000 a 2004 v Aténách. Dnes je taekwondo řádným olympijským sportem. Já sám jsem vyzkoušel taekwondo. Věnoval jsem se tomuto sportu více než 6 let, získal jsem žákovský stupeň 5. KUP. Mohu říct, že je to velmi náročný sport, ale také se mi za to tvrdé trénování dostalo odměny. Mohl jsem náš tým reprezentovat na Mistrovství České republiky, kde jsem se umístil na 3. místě v Kyorugy (zápas), přičemž taky mohu říct, že Kyorugy byla pro mě nejvíc oblíbená disciplína. Na mistrovství Evropy jsem se umístil na 17. místě.

Tento sport mohu doporučit všem, kteří by chtěli umět něco, co je pro mě velmi vzácné a zajímavé, jako je taekwondo.

Martin Kunte, 1. P

Dělejte si binec jinde !

Stala se mi jedna věc, kterou jsem si nemohla nechat pro sebe. Můj přítel jezdí na inline bruslích. A tak většinu času trávíme na skate parku a s námi i naši kamarádi. K příteli se přidal ještě jeden kamarád. Jsou do těch bruslí velcí blázní, a tak se snaží místní skate park trochu udržovat. Schází se tam ale místní mládež, která tam dělá nepořádek a překáží na rampách. Vymyslelo se řešení, co se s tím dá dělat. Donesla se košťata a úklid začal. Místní mládež se nečekavě s dobrou náladou pustila do úklidu s námi. Všechny petlahev, papírky a větší kusy plastu se hodily do koše a zbytek se zametl. Čistota se udržela do konce prázdnin. Pak se začali sjíždět, jak my říkáme „intráci“, kteří bydlí na domově mládeže naproti skate parku. Studenti se tam začali scházet a s nimi přibýval i nepořádek. Asi je pro ně velký problém vzít prázdnou petlahev a vyhodit ji do koše. Místo toho házejí odpadky na zem a nechají je tam ležet, stejně jako obaly od prášků a jině. Samozřejmě se to nelíbilo klukům a ozvali se. Najednou nikdo nic neřikal a jako by se jich to netýkalo. Po pár záporných větách se ozvala jedna slečna. Nahodila výraz velké „dršňačky“ a co si to prý dovolujeme. Po větě: „To snad po mě nechceš, abych to vyhodila!“, kterou vypustila z úst, jsem si musela také rýpnout. To už se ale začali chystat k odchodu. Samozřejmě nepořádek po sobě neuklidili, a proto, chovejte se slušně, nedělejte binec, my ho po vás uklízet nebudeme.

Denisa Dieneltová, 4.S

Probouzející se jaro je patrné i na školním plácku, kde 22. března byly k vidění již první smečky pod volejbalovou sítí.

Kresba: P. Pospíšil, 3. S

Kresba: P. Pospíšil, 3. S

Kresba: P. Pospíšil, 3. S

PERLIČKY Z HODIN

■ Pan učitel Svoboda:

Když jsem se slušně zeptala, jestli mohu dojít svačinu, pan učitel mi na to odpověděl: „Až odevdáš práci, tak se můžeš přežít!“

■ Pan učitel Sýkora:

Pan učitel: „Pepo, co bys chtěl k Vánocům? Nebo co dostaneš?“

Pepa: „Kamerul!“

Pan učitel: „Jo? A jezdíš na kole nebo autem?“

Pepa: „No, jezdím na kole. Proč?“

Pan učitel: „Tak si kup navigaci, ta se dá připevnit i na kolo a můžeš ji nosit s sebou, alespoň nezabloudíš.“

Pepa: „Proč?“

Pan učitel: „No abys věděl, kde máš sedět!!!“

■ Paní učitelka Hermová:

Ty to ještě nemáš opsaný? No to bych ti řekla „DEBŽÁK“.

■ Paní učitelka Galbavá:

Profesor Prokůpek: „Paní učitelko, mohu se zeptat okolí, jestli nemají propisku?“

Iva (přišla z WC): „Paní učitelko, Tomáš mi ukradl propisku!“

Paní učitelka: „Počkej, Ivo, Tomáš se slušně zeptal, jestli nemá někdo propisku, a Petr mu půjčil tvoji, když jsi byla na WC.“

zachytila: -Smíšek-

Z HODIN LITERATURY:

■ Všestranný renesanční umělec byl Leonardo DiCaprio.

■ Oliver Twist vyrůstal v „siroteckém prostředí“, dle některých dokonce v „prostředí dětí a domovů pro mládež“.

■ Paní Bovaryová byl román sexistický.

■ Annu Kareninu napsal Tolstojevský (asi byl synem Tolstého a Dostojevského!).

Vybrala: – ŠA-

Kresba: P. Pospíšil, 3. S

Z HODIN EKONOMIKY:

■ Daň je základní příjem našich politiků, která se strhává z našich hrubých mezd.

■ HDP je to, co si za minimální mzdu můžu koupit.

Vybral: -SV-

HÁDANKA

Chytrý blbec? Možná. Prostorný chlapík v uzmoulané uniformě, s širokým úsměvem, jehož vypracované pívňí tělo se ocitlo v knihovně každého z nás. Pokuřující svou dýmku, září mu oči nadšením při vyprávění svých příhod. Rezavé vlasy splývají s okolní krajinou, v níž se většinou odehrává celý jeho příběh. Lásky k alkoholu a ženám ho přivedla do nejednoho maléru, z něhož dokázal vždy elegantně vybruslit s humorem. Za císaře pána!

M. Cerman, 4.S

Jak se žije dívkám stejného příjmení v jedné třídě?

Rozhodli jsme se zeptat svých spolužaček, jak se žije dívkám stejného příjmení v jedné třídě? Jsou tři. Dokážete si představit

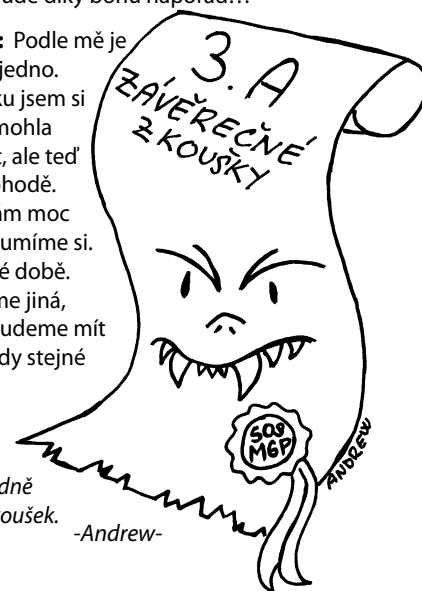
Ívé: Nechtěla odpovídat (asi se styděla).

Romča: Podle mě to ani jedna nějak nevnímá. Ze začátku to byl zmatek pro nás i pro učitele, ale už jsme si snad všichni zvykli. I když se nám teďka stalo, že se nám prohodily výplaty. Každá jsme úplně jiná a máme pouze stejné příjmení a tak to bude díky bohu napořád...

Markéta: Podle mě je to úplně jedno. Ze začátku jsem si na to nemohla zvyknout, ale teď je to v pohodě. Holky mám moc ráda. Rozumíme si. Po dlouhé době. Každá jsme jiná, a proto budeme mít pouze vždy stejné příjmení.

Děkuji za odpovědi a přeji hodně štěstí u zkoušek.

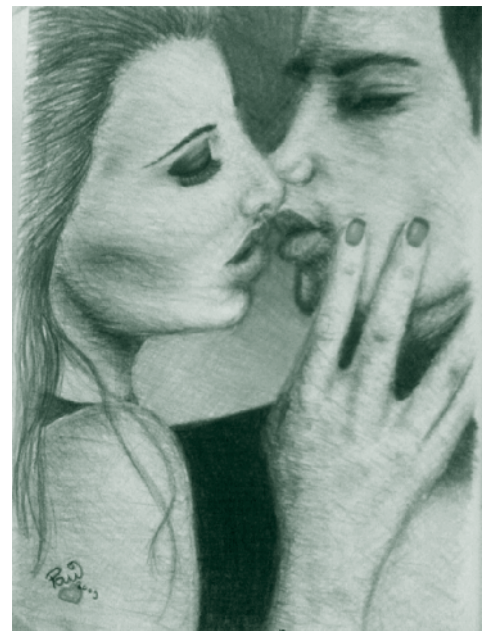
-Andrew-

V	M	O	A	K	Z	Á	L	M	O	P	K	Z	A	J	í	Č	E	K	V	N
E	E	K	Z	P	R	A	D	E	Ř	T	S	Á	D	E	R	A	K	Š	D	C
J	É	L	S	P	A	M	L	S	K	Y	L	Á	K	Š	A	P	O	M	X	S
C	V	O	I	A	K	S	A	K	Ř	í	Ž	F	G	Y	N	O	V	Z	E	R
E	I	U	V	K	P	R	T	V	M	O	D	R	É	P	O	N	D	Ě	L	í
K	D	D	Z	V	O	T	O	K	E	T	R	V	T	Č	Ý	N	E	L	E	Z
H	E	M	K	Ě	S	N	B	Z	D	L	B	E	R	Á	N	E	K	Z	H	K
R	Š	K	Ř	T	J	K	O	L	G	F	K	O	í	N	E	Z	A	L	M	O
N	Ý	T	í	N	E	Z	S	C	N	E	D	Ý	T	Ý	T	A	V	S	Ž	M
Ž	R	R	Š	Á	Ž	D	Á	K	E	V	X	P	E	K	U	Ř	Á	T	K	A
O	E	P	E	N	í	Y	L	Z	O	K	T	S	Á	C	G	H	U	J	T	I
K	T	L	N	E	Š	Y	í	B	N	L	K	O	E	T	I	Y	W	Q	I	L
M	Ú	S	í	D	U	S	B	J	K	F	E	R	T	E	E	P	X	D	T	R
V	J	F	D	Ě	C	í	N	Á	V	O	D	O	H	H	C	K	E	F	G	H
K	U	G	L	L	D	J	O	F	S	H	K	F	J	A	R	O	K	L	J	H
T	R	E	Ž	E	D	K	Ř	E	S	Ť	A	N	S	T	V	í	K	D	S	X

BERÁNEK, BÍLÁ SOBOTA, HODOVÁNÍ, JARO, JEŽÍŠ, KOLEDY, KUŘÁTKA, KVĚTNÁ NEDĚLE, KRÍŽ, KŘESŤANSTVÍ, MODRÉ PONDĚLÍ, OMLAZENÍ, PAMLSKY, POMLÁZKA, PAŠKÁL, SVATÝ TÝDEN, SLEPICE, ŠKAREDÁ STŘEDA, ÚTERÝ ŠEDIVÉ, VEJCE, VELIKONOCE, VELKÝ PÁTEK, VZKŘÍŠENÍ, ZAJÍČEK, ZELENÝ ČTVRTEK, ZVONY

- MišCA -

Pětkrát Pavlína Štefanová, 2.S

Hledání ztraceného času 2 - tentokrát z maturitního plesu polygrafky v roce 2000

